SOSIALISMIN

teoria ja käytäntö

★ **Suuri Lokakuu:**
Vallankumouksellisen proletariaatin johtava rooli

★ **Puolueen alkulähteillä**

★ **Taistelussa monopolien sortoa vastaan**

★ **Vasemmistoradikaaliset käsitykset luokkataistelusta ja ammattiyhdistysliikkeestä**

48

8. vsk. — Ilmestyy torstaisin — Marraskuun 27. pnä 1975 — Hinta 0,40 mk

UUTISTOIMISTO NOVOSTI HELSINKI

SOSIALISMIN TEORIA JA KÄYTÄNTÖ

N:o 48 (375)

Marraskuun 27. pnä 1975

Tässä numerossa: Sivu

I LOKAKUUN SUUREN SOSIALISTISEN VALLANKUMOUKSEN 58-VUOTISPÄIVÄ

G. Trukan: Suuri Lokakuu: Vallankumouksellisen proletariaatin johtava rooli 1

II "TAISTELULIITTO TYÖVÄENLUOKAN VAPAUTTAMISEKSI" 80-VUOTIAS

V. Kukanov: Puolueen alkulähteillä 13

III KOMMUNISTISTEN JA TYÖVÄENPUOLUEIDEN TOIMINTAA

Gaston Plissonier: Taistelussa monopolien sortoa vastaan 18

IV MARXILAISVASTAISTEN TEORIOIDEN ARVOSTELUA

B. A. Sitnikov: Vasemmistoradikaaliset käsitykset luokkataistelusta ja ammattiyhdistysliikkeestä 25

Helsinki 1975 Kirjapaino Kursiivi Oy

LOKAKUUN SUUREN SOSIALISTISEN VALLANKUMOUKSEN 58-VUOTISPÄIVÄ

G. TRUKAN
hist. tiet. tri

Suuri Lokakuu: Vallankumouksellisen proletariaatin johtava rooli

"Työläisten ja talonpoikain vallankumous jonka välttämättömyydestä bolshevikit ovat aina puhuneet, on tapahtunut" — nämä sanat, jotka V. I. Lenin lausui 58 vuotta sitten, 25. päivänä lokakuuta 1917, Pietarin Neuvoston istunnossa, kiirivät yli maailman kuuluttaen suurtapahtumasta, joka oli avannut uuden aikakauden historiassa — ihmiskunnan kapitalismista sosialismiin ja kommunismiin siirtymisen aikakauden.

Kuluneiden vuosien varrella maailmassa on tapahtunut ennen näkemättömän mittavia ja syviä sosiaalispoliittisia muutoksia. On päässyt muodostumaan sosialistinen maailmanjärjestelmä, joka tunkee kapitalismia ahtaammalle nyky-yhteiskunnan kaikilla elämänaloilla. Kapitalististen maiden työväenliikkeestä on tullut mahtava, hyvin järjestäytynyt ja poliittisesti aktiivinen voima. Imperialismin siirtomaajärjestelmä on luhistunut. Kansainvälinen kommunistinen liike on muuttunut nykyajan vaikutusvaltaisimmaksi poliittiseksi voimaksi.

V. I. Lenin näki Lokakuun vallankumouksen kansainvälisen, maailmanhistoriallisen merkityksen siinä, että se vaikuttaa välittömästi kaikkiin maihin nopeuttaen maailmanhistorian kulkua, ja toisaalta meidän tapahtumiemme kansainvälisessä mitassa tapahtuvan toistumisen historiallisessa välttämättömyydessä (Katso: V. I. Lenin, *Teokset*, 31. osa, s. 5). Noustessaan taisteluun vapautuksensa puolesta miljoonat ihmiset eri puolilla maapalloa haluavat tietää, mitä tietä heidän pitäisi kulkea. Tällöin heidän silmiensä eteen nousee suuren vallankumouksen esimerkki, joka näytti tien yhteiskunnan vallankumouksellisen uudistamiseen.

Kysymys Suuren Lokakuun kansainvälisestä merkityksestä ja sen roolista maailmanhistoriassa on kapitalismin ja sosialismin välisen ideologisen taistelun polttopisteessä. Mitä voimakkaammin työtätekevätjoukot pyrkivät tiedostamaan tämän kaikista suurimman vallankumouksen merkityksen, sitä raivokkaammin imperialismin ideologåit ja kaikenlaatuiset revisionistit yrittävät kiistää sen väistämättömyyttä ja lainmukaisuutta, rajoittaa sen kan-

sallisiin puitteisiin ja julistaa sen "venäläiseksi fenomeeniksi". Historiallinen kokemus on osoittanut havainnollisesti, että sosialistisen vallankumouksenkulku noudattaa jokaisessamaassa kaikille maille yhteisiä lainmukaisuuksia, jotka ilmaisevat kapitalismista sosialismiin siirtymisen maailmanhistoriallisen prosessin sisällöllistä ykseyttä. Kysymys on laadullisesta harppauksesta yhteiskunnan kehityksessä, vallankumousellisesta siirtymisestä kapitalistisesta riistojärjestelmästä sosialistiseen järjestelmään, joka on vapaa riistosta ja sorrosta, ja pitemmällä tähtäimellä luokattomaan kommunistiseen yhteiskuntaan. Huolimatta siinä tai tässä maassa vallankumouksen kehitysolosuhteissa ja -muodoissailmenevistä olennaisista eroista peruslainmukaisuuksilla, jotka ensi kertaa tulivat esiin Suuren Lokakuun vallankumouksen kulussa, tulee vastedeskin olemaan katoamaton merkitys.

Koko yhteiskunnallisen kehityksen kulku imperialismin aikakaudella pohjusti Lokakuun vallankumousta, joka oli lainmukainen tulos koko imperialistisen maailmanjärjestelmän immanenttien ristiriitojen kehityksestä ja niistä muutoksista, joita Venäjän — imperialistisen maailmanketjun erään renkaan — yhteiskunnallistaloudellisessa rakenteessa oli tapahtunut 19. ja 20. vuosisadan vaihteessa. Kapitalistiselle maailmalle koitti mitä syvimpien poliittisten järkytysten ja proletaaristen vallankumousten kausi. Uusi vallankumouksellinen aikakausi nosti etualalle proletariaatin — sosiaalisen päävoiman maailman uudistamisessa. Tämä mitä tärkein oivallus muodostui avainajatukseksi Leninin opissa sosialistisesta vallankumouksesta.

Proletariaatin poliittinen mahti ja vallankumouksellliset mahdollisuudet sosialistisen vallankumouksen kypsymis- ja käynnistymisvaiheessa ovat riippuvaisia sen yhteiskunnallisesta asemasta kapitalismin oloissa. Paljastaessaan proletariaatin vallankumouksellisen potentiaalin lähteitä V. I. Lenin kirjoitti: "Proletariaatin voima missä tahansa kapitalistisessa maassa on paljoa suurempi kuin proletariaatin määrä koko väestöstä. Tämä johtuu siitä, että proletariaatti hallitsee taloudellisesti kapitalismin talousjärjestelmän keskustaa ja elinhermoa, sekä siitä, että kapitalismin vallitessa proletariaatti ilmentää taloudellisesti ja poliittisesti työtätekevien valtaenemmistön todellisia intressejä" V. I. Lenin, *Teokset*, 30. osa, s. 261).

Maailman koko kehityskulku oli valmistanut proletariaatin esittämään ratkaisevaa pääroolia kapitalismin hävittämisessä ja toteuttaamaan johtoa (hegemoniaa) työtätekevien laajojen joukkojen suhteen taistelussa yhteiskunnan vallankumouksellisen uudistamisen puolesta.

Voitokas sosialistinen vallankumous on mahdollinen juuri silloin, kun proletariaatti esittää johdonmukaisesti ja loppuun asti johtavan osansa. Antikommunismin ideologit suuntaavat kaikki voimansa tätä tieteellisen kommu-

nismin pääasettamusta vastaan muuttaakseen työväenluokan taistelun sekasortoiseksi ja madaltaakseen työväenluokan arvovaltaa vallankumouksen hegemonina. Tässä he saavat aktiivista apua oikeisto- ja "vasemmisto"-revisionisteilta, jotka turhaan yrittävät todistella, että työväenluokka olisi menettänyt johtavan osansa vallankumouksellisessa prosessissa. Jakaen porvariston kanssa vihamielisyyden proletariaattia ja kommunisteja kohtaan kaikenlaatuiset opportunistit johtavat joukkoja syrjään vallankumouksellisten voimien taistelun valtatieltä esiintyen objektiivisesti katsoen imperialismin apumiehinä.

Lenin teki sen mitä tärkeimmän johtopäätöksen, että demokratian puolesta käytävän taistelun kiinteä keskinäinen yhteys sosialismin puolesta käytävän taistelun kanssa on vallankumouksellisen liikkeen kehityslainomaisuus imperialismin aikakaudella; proletariaatin hegemoniasta tulee työväenluokalla vallankumousprosessin kehitykseen, suuntaan ja sen koko tulevaisuuden näköalaan olevan pysyvän, syvän ja alati kasvavan vaikutuksen tekijä.

V. I. Lenin osoitti, että porvarillis-demokraattisen vallankumouksen voiton ja sen sosialistiseksi kehittymisen poliittisena pääehtona on proletariaatin johtava rooli.

Vallankumouksen koko tie ja sen siirtyminen korkeamille kehitysaskelmille riippuvat ratkaisevassa määrin proletariaatin järjestyneisyyden ja poliittisen kypsyyden tasosta. Sosiaaliselta luonteeltaan työväenluokka on objektiivisesti katsoen kaikista vallankumouksellisin ja loppuun saakka johdonmukainen kapitalismin kaataja. Proletariaatin sosiaaliseen luontoon sisältyvä vallankumouksellisuus ei ilmene kuitenkaan automaattisesti. Lenin korosti uupumattomasti, että proletariaatin voima on marxilaisen puolueen toteuttamassa johdossa ja että ilman sitä on mahdotonta saavuttaa voittoa sosialistisessa vallankumouksessa. Bolshevikkipuolueen luominen avasi uuden vaiheen Venäjän ja maailman työväenliikkeessä, koska ensi kertaa historiassa yksi kansainvälisen proletariaatin osastoista sai järjestön, joka kykeni menestyksellisesti johtamaan sen taistelua. Yleistäessään kansainvälisen työväenliikkeen ja kommunistisen liikkeen kokemuksia V. I. Lenin kirjoitti: "... Vain sellaisen puolueen johtamana proletariaatti voi kehittää vallankumouksellisen rynnistyksensä täyteen voimaansa ..., voi panna liikkeelle kaikki voimansa, jotka ... ovat verrattomasti suuremmat kuin proletariaatin suhteellinen osuus väestöstä" (V. I. Lenin, *Teokset*, 31. osa, s.172). Venäjän vallankumouksellisen liikkeen koko historia todistaa, että leniniläisen puolueen johtama työväenluokka on aina esiintynyt laajojen työtätekevien joukkojen johtajana menettämättä koskaan ja luovuttamatta kenellekään tätä osaansa.

Perustellessaan työväenluokan hegemoniaa koskevaa aatetta tieteellisen kommunismin perustanlaskijat antoivat poikkeuksellisen tärkeän merkityksen proletaarisen

vallankumouksen yhdistämiselle talonpoikaisliikkeeseen. He todistivat, että työtätekevän talonpojiston yhdistäminen proletariaatin johdolla määräytyy kummankin luokan elineduista, sosialismin rakentamisen eduista. Kehittäen ja rikastuttaen marxilaisuutta ja sosialistisen vallankumouksen teoriaa V. I. Lenin osoitti, että talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen liikkeen yhdistäminen proletariaatin sosialistisen liikkeen kanssa on mahdollista vain sillä ehdolla, että proletariaatilla on hegemonia demokraattisessa ja sittemmin myös sosialistisessa vallankumouksessa. Tällöin proletariaatin suhde talonpoikaiston eri kerroksiin ei pysy muuttumattomana eri historiallisissa olosuhteissa. Porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa työväenluokka esiintyy liitossa koko talonpoikaiston kanssa, mutta sosialistisessa vallankumouksessa vain puoliproletaaristen maaseutuväestön ainesten kanssa.

V. I. Lenin kirjoitti: *"Proletariaatin täytyy viedä loppuun asti demokraattinen vallankumous yhdistäen mukaansa talonpoikaiston joukon, murtaakseen väkivalloin itsevaltiuden vastarinnan ja tehdäkseen tehottomaksi porvariston horjuvaisuuden. Proletariaatin täytyy suorittaa sosialistinen vallankumous yhdistäen mukaansa väestön puoliproletaaristen ainesten joukon,murtaakseen väkivalloin porvariston vastarinnan ja tehdäkseen tehottomaksi talonpoikaiston ja pikkuporvariston horjuvaisuuden"* (V. I. Lenin, *Teokset*, 9. osa, s. 85).

Venäjän työväenluokka suoritti ensimmäisenä suuren tehtävänsä kaikkien sorrettujen ja riistettyjen vapauttajana. Venäjän proletariaatin maailmanhistoriallinen ansio on siinä, että bolshevikkipuolueen johdolla se esitti loppuun saakka osansa sosialistisen vallankumouksen hegemonina kukistaen porvariston vallan ja pystyttäen oman valtansa — proletariaatin diktatuurin. Lokakuun voitto vahvisti ensi kertaa käytännössä Marxin—Engelsin—Leninin opin työväenluokan suuresta historiallisesta tehtävästä luokkana, joka luo sosialismin. Koko edellinen historian kulku oli valmistanut Venäjän proletariaatin tämän tehtävän täyttämiseen. Venäjällä kapitalismi alkoi kehittyä myöhemmin kuin eräissä Euroopan valtioissa. Mutta imperialismin vaiheeseen, kapitalismin korkeimpaan ja viimeiseen vaiheeseen, Venäjä siirtyi käytännöllisesti samanaikaisesti kehittyneiden kapitalististen maiden kanssa — tämän vuosisadan rajalla. Kapitalistisen suurtuotannon luomista seurasi proletariaatin kasvu ja sen vakiintuminen luokkana, jolla oli omat päämäärät. Venäjän proletariaatti oli Lokakuun aattona suuri voima: sen lukumäärä käsitti 15 miljoonaa henkeä (katso: V. I. Lenin, *Teokset*, 29. osa, s. 10). Venäjän valtava proletaarikaarti ei ollut sosiaalisesti yhdenlaatuinen, kuten se ei ollut muissakaan kapitalistisissa maissa. Lenin totesi, että proletariaatin eri ryhmien ja kerrosten vastaanottavaisuus vallankumouksellisen kokemuksen ja sosialistisen ideologian suhteen on erita-

soista ja että sen vuoksi proletariaatin puolueen täytyy osata ymmärtää jokaisen kerroksen ja jokaisen ammattikunnan erikoisuudet ja psykologinen omaperäisyys.

Proletariaatin armeijan runkona on teollisuusproletariaatti, so. tehdas- ja kaivostyöläiset, joita vuonna 1917 oli runsaat 3,5 miljoonaa. Teollisuustyöläisillä oli pisimmälle kehittynyt ja lujin luokkatunto, he tajusivat asemansta paremmin kuin muut ja taistelivat johdonmukaisimmin kapitalismia vastaan. Heissä olennoituivat eniten ne ominaisuudet, jotka määräävät koko työväenluokan vallankumouksellisuuden ja historiallisen tehtävän.

Määritellessään työväenluokan roolia vallankumousliikkeessä V. I. Lenin viittasi sellaisen tekijän merkitykseen kuin työläisten keskittyminen. Noin 60 prosenttia Venäjän teollisuusproletariaatista oli työssä suurissa yrityksissä, joiden työntekijämäärä oli yli 500 henkeä. Työläisten korkea keskittymisaste myötävaikutti proletariaatin tietoisuuden ja järjestyneisyyden kasvuun ja suotuisten olosuhteiden syntyyn taistelulle sosialismin puolesta.

Venäjän proletariaatti oli keskittynyt maan ratkaiseviin pisteisiin, suurimpiin poliittisiin ja teollisiin keskuksiin, joissa porvariston päävoimat sijaitsevat. Tämä seikka voimisti jyrkästi sen vallankumouksellisia mahdollisuuksia luoden suotuisat olosuhteet ratkaisevien iskujen antamiseksi näissä keskuksissa kapitalistiselle järjestelmälle ja vallankumouksen johtajan osan esittämiseksi.

Venäjän proletariaatti oli monikansallinen. Tsaarivallan, tilanherrain ja porvariston vastaisen yhteisen taistelun vanhat historialliset perinteet, luokkaetujen yhteisyys, bolshevikkipuolueen johdonmukaisesti toteuttama eri kansallisuuksiin kuuluvien työläisten kansainvälinen kasvattaminen — kaikki tämä edisti Venäjän monikansallisen proletariaatin eri osastojen toimintayhtenäisyyttä kapitalismin vastaisen rynnäkön ratkaisevina päivinä. Pietarin ja Moskovan, Kiovan ja Odessan, Harkovin ja Bakun, Minskin ja Riikan, Donin Rostovin, Donbassin ja Uralin työläiset esiintyivät mahtavana kansainvälisenä voimana.

Venäjän työväenluokan poliittinen kasvatus vallankumouksen hegemoniaksi tapahtui välittömästi leniniläisen puolueen toimesta, joka oli tiivistänyt ympärilleen yhteiskunnan vallankumouksellisimman luokan ja karaissut sen vallankumoustaisteluiden tulessa. Koetellun johtajansa — leniniläisen puolueen — johdolla Venäjän työväenluokka esiintyi ensi kertaa historiassa kahden porvarillis-demokraattisen vallankumouksen — vuosien 1905—1907 sekä vuoden 1917 Helmikuun vallankumouksen — hegemonina. Vallankumouksellisten taisteluiden tuloksena saatiin kartutetuksi suunnaton taistelukokemus. Niinpä, kun työväenluokalle avautui suora tie vallankumouksen korkeimpaan, sosialistiseen vaiheeseen, bolshevikkipuolue nosti proletariaatin rynnäkköön kapitalismia vastaan.

Leninin puolue toteutti ensim-

mäisenä käytännössä uudentyyppisen proletaarisen puolueen historiallisen tehtävän sosialistisen vallankumouksen järjestäjänä ja johtajana laatien ja toteuttaen konkreettisen taisteluohjelman voiton saavuttamiseksi.

Leninin Huhtikuun teeseissä perustelema sosialistiseen vallankumoukseen tähtäävä linja vahvistettiin VSDTP:n 7. (Huhtikuun) Yleisvenäläisen konferenssin toimesta. Uusi strateginen suunnitelma, joka pohjautui Leninin oppiin sosialistisesta vallankumouksesta, julisti päätehtäväksi porvariston kukistamisen ja proletariaatin diktatuurin pystyttämisen. Bolshevikkien konkreettisen ohjelman perusvaatimukset — Neuvostojen Tasavalta proletariaatin diktatuurin poliittisena muotona, oikeudenmukaisen demokraattisen rauhan viipymätön solmiminen ilman alueanastuksia ja sotaveroja, koko maan kansallistaminen ja tilanherrain maan takavarikointi, työläisvalvonnan käyttöönotto ym. — vastasivat Venäjän työväenluokalle — kansainvälisen vallankumousliikkeen etujoukolle — asetettuja maailmanhistoriallisia tehtäviä.

Uuden taisteluohjelmansa mukaisesti joka tähtäsi porvarillisdemokraattisen vallankumouksen kehittämiseen sosialistiseksi, puolue määritteli välttämättömäksi luokkavoimien uudelleen ryhmittämisen proletariaatin ympärille. Siirtymistä sosialistisen vallankumouksen vaiheeseen toteutti työväenluokasta ja köyhimmästä talonpoikaistosta koostunut poliittinen armeija. Keskivarakkaan talonpoikaiston suhteen V. I. Lenin piti välttämättömänä, että proletariaatin diktatuurin valloittamiskaudella rajoituttaisiin tämän talonpoikaiston puolueettomuuden varmistamiseen proletariaatin ja porvariston välisessä taistelussa (Katso: *Teokset* 31. osa, s. 140). Proletariaatin tehtävänä oli — nojautumalla lähimpään liittolaiseensa, maaseutuköyhälistöön — sitkeässä taistelussa vallankumouksellisten uudistusten sosialistisen ohjelman toteuttamisen puolesta vetää pikkuporvarillisten joukkojen työtätekevät kerrokset vähitellen omalle puolelleen; mitä suurtalonpoikaistoon eli kulakkikuntaan tuli, niin se oli epäilemättä vihollinen, joka suoraan ja päättävästi vastusti sitä, että vallankumouksellinen proletariaatti olisi pystyttänyt oman valtansa.

Bolshevikkien strategia ja taktiikka taottiin taistelussa erilaatuisia marxismin väärennöksiä vastaan, taistelussa, jossa ei tunnettu kompromisseja. Puolue torjui oikeisto-opportunistisen konseption, jonka mukaan Venäjä oli "epäkypsä" sosialistista vallankumousta vastaan, ja paljasti "äärivasemmistolaiset', jotka pyrkivät hyppäämään vasta käynnistyvien kehitysvaiheiden yli: kummatkin verhosivat vallankumouksellisilla korulauseilla epäuskoaan Venäjän proletariaatin vallankumouksellisiin voimiin. Vain päättävällä taistelulla kahdella rintamalla — oikeisto-opportunismia ja "vasemmistorevisionismia" vastaan — bolshevikkipuolue täytti osansa sosialistisen vallankumouksen johtajana.

Vuoden 1917 helmi-lokakuun väliselle kaudelle Venäjällä oli luonteenomaista jännityksentäyteinen taistelu bolshevikkien, menshevikkien ja esserien kesken vaikutuksen valtaamiseksi joukkojen keskuudessa.

Kärkevän taistelun areenaksi muodostuivat Neuvostot, jotka olennoivat reaalisti olemassa olevaa proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattista diktatuuria. Ne olivat V. I. Leninin sanojen mukaan koneisto, jonka välityksellä työväenluokan etujoukolla oli mahdollisuus kasvattaa, opettaa ja johtaa perässään koko jättiläismäistä työtätekevien joukkoa. Leninin tunnuslause "Kaikki valta Neuvostoille!" ei kehottanut välittömään sosialistiseen kumoukseen, vaan suuntasi luokkavoimien uudelleen ryhmittämiseen, uudentyyppisen valtion luomiseen, proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin kehittämiseen sosialistiseksi diktatuuriksi ja proletariaatin diktatuurin toutettamiseen. Taistelu tämän tunnuslauseen täytäntöön panemiseksi kävi läpi useita vaiheita, jotka liittyivät vallankumouksen kehitykseen. Suurimpaan menestykseen bolshevikit yltivät neuvostoissa syys-lokakuussa 1917, kornilovilaisuuden murskaamisen jälkeen. Kun kesäkuussa bolshevikkeja oli työläisten ja sotilaiden edustajain neuvostojen 1. edustajakokouksessa vain 10 prosenttia niin lokakuussa pidetyssä 2. edustajakokouksessa heitä oli jo 60 prosenttia kaikista edustajista. Neuvostojen bolshevistisoitumisen seurausilmiöitä olivat niiden lujittuminen vallankumouksellisen vallan eliminä sekä porvarillisen valtiokoneiston eräiden tärkeiden funktioiden kaventuminen ja rajoittuminen. Puuttuen lujaotteisesti elämän kulkuun kaikilla aloilla uudistetut Neuvostot muuttuivat mahtaviksi proletariaatin herruuden toteuttamisvälineiksi, jotka sallivat toimeenpanna vallankumouksen siirtymisen sosialistiseen vaiheeseen.

Kaikkien työläisten valitsemat tehdaskomiteat esittivät suurta osaa proletariaatin voimien konsolidoimisessa. V. I. Lenin esitti jo 20. vuosisadan alussa tunnuslauseen: "Jokaisen tehtaan on oltava linnoituksenamme" (*Teokset*, 6. osa, s. 227). Tehdaskomiteoiden bolshevistisoituminen oli tärkeä tekijä proletariaatin johtavan osuuden toteuttamisessa taistelussa vallasta.

Puolue kävi armotonta taistelua sosiaalisopuilijoita vastaan ammattiyhdistyksissä, joihin vuoden 1917 lopulla kuului yli 2,6 miljoonaa työläistä, etupäässä teollisuustyöläisiä. Kokemus, jonka bolshevikit kartuttivat taistelussa ammattiyhdistysten opportunisti- ja sopuilijajohtajia vastaan, osoittaa, että työväenluokan kaikkien osastojen vetämiseksi puolelleen kommunistit eivät saa kieltäytyä toimimasta sellaisissa ammattiliitoissa, joiden ylin johto on kauttaaltaan taantumuksellinen. Kirjassaan *'Vasemmistolaisuus' lastentautina kommunismissa* Lenin arvosteli Saksan "vasemmistolaisia" kommunisteja, jotka aikoivat luo-

pua toimimasta tällaisissa ammattiliitoissa ja ryhtyä luomaan uusia, itse keksimiään työväenjärjestön muotoja. Hän osoitti, että käytännössä se merkitsisi riittämättömän kehittyneiden tai takapajuisten työläisten jättämistä työväenliikkeessä toimivien taantumuksellisten johtajien, porvariston asiamiesten vaikutusvaltaan.

Se, että Venäjän proletariaatti esitti hegemonin osaa, liittyi vielä suuremmassa määrin siihen seikkaan, että proletariaatilla oli oma sotilaallinen järjestönsä. Punakaartin osastot yhdistivät kymmeniä tuhansia etummaisimpia ja tietoisimpia työläisiä. Yhdessä satojen tuhansien sotilaiden kanssa, jotka bolshevikit olivat saaneet vallankumouksen puolelle, he toimivat joukkojen vallankumouksellisen omatoimisuuden kilpenä esittäen aseistetun iskuvoiman osaa sosialistisessa vallankumouksessa. Bolshevikkipuolue johti proletariaatin asevoimien luomista ja suuntasi niitä yhteiseen päämäärään.

Työväenluokan järjestyneisyyden valtava kasvu ja sen joukkojärjestöen siirtyminen bolshevikkien asemiin lujittivat proletariaatin poliittista vaikutusta laajojen työtätekevien joukkojen keskuudessa luoden välttämättömät olosuhteet poliittisen vallan siirtämiselle työväenluokan käsiin. Bolshevikkipuolueen takoma proletariaatin joukkojärjestöjen järjestelmä esitti tärkeää osaa pääoman vallan hävittämisessä muodostuen proletaarisen valtiovallan luotettavaksi tueksi.

Taistelussa vallankumouksen johdattamiseksi porvarillis-demokraattisesta vaiheesta sosialistiseen vaiheeseen ilmeni havainnollisesti työväenluokan rooli kaikkien sorrettujen ja riistettyjen porvariston ja tilanherrain vastaisen liikkeen johtavana voimana. Työväenluoan taistelu oli yhdellä kertaa sekä joukkomittainen että kärkevän poliittinen luonteeltaan. Tämä taistelu muodostui vallankumouksellisen prosessin mahtavaksi kiihdyttäjäksi auttaen työtätekeviä omaksumaan uutta poliittista kokemusta ja kohottamaan luokkatietoisuuden tasoa. Sillä oli työväenluokalle ensisijainen merkitys hegenonin osan esittämisessä, sillä vain uhrautuvainen ja ehdottoman antaumuksellinen taistelu voi toimia työtätekeville joukoille mukaansatempaavana esimerkkinä. "Proletaariselta näkökannalta katsoen hegemonia sodassa kuuluu sille, joka taistelee kaikkein tarmokkaimmin, joka käyttää hyväkseen jokaisen tilaisuuden antaakseen iskun viholliselle . . .", totesi Lenin (*Teokset* 8. osa, s. 64).

Mitä tärkein merkitys proletariaatin aatteellis-poliittisessa vaikutuksessa muihin työtätekevien kerroksiin oli lakkotaistelulla, joka kehittyi muutaman vaiheen kautta syventyen ja laajentuen yhtä mittaa. Käänteentekevien heinäkuun tapahtumien jälkeen lakot saivat Venäjällä hallitsevan aseman vallankumoustaistelun muotona. Poliittisten lakkojen määrä kasvoi jyrkästi. Lakot muuttuivat vähitellen mitä kärkevimmiksi poliittisiksi yhteenotoiksi työläisten valvontaoikeuden

puolesta, kapitalistisen järjestyksen hävittämisen puolesta. Suurimpiin lakkoihin osallistui satoja tuhansia työläisiä; nämä lakot heijastivat kuin polttopisteessä työn ja pääoman välisen taistelun kiivautta. Päättävään hyökkäykseen porvaristoa vastaan siirtyivät ei vain proletariaatin etujoukot, vaan myös teollisesti vähemmän kehittyneiden alojen työläiset. Tämä kapitalismin vastaisen taistelurintaman laajentuminen oli Venäjän työväenliikkeen eräs pääpiirre heinäkuun jälkeisellä kaudella. Erilaisista mittasuhteistaan huolimatta erilliset selkkaukset täydensivät toisiaan, ja kiivaassa taistelussa proletariaatti antoi herkeämättä murskaavia iskuja suomatta luokkavihollisilleen mahdollisuutta keskittymiseen ja voimien kokoamiseen.

Työväenluokka edesauttoi sinnikkäästi vallankumouksen eteenpäinmenoa osallistumalla aktiivisesti vuoden 1917 suuriin poliittisiin tapahtumiin. Erityisen havainnollisesti tämä nähtiin huhti-, kesä- ja heinäkuun poliittisiin kriiseihin sekä elokuussa suoritettuun kornilovilaisten murskaamiseen liittyneiden tapahtumien aikana. Proletariaatin hegemonia työtätekevien joukkojen taistelussa porvaristoa vastaan ilmeni erityisen selvästi poliittisissa kriisitilanteissa.

Mitä tärkeimpänä ehtona proletariaatin johtajanroolin varmistamisessa oli sosialistisen vallankumouksen voiton puolesta käytävän taistelun yhdistäminen taisteluun perinpohjaisten uudistusten puolesta: sodan lopettamisen, tilanherrain maanomistuksen hävittämisen ja kaikkien kansakuntien ja kansallisuuksien tasavertaisuuden pystyttämisen puolesta.

Bolshevikkipuolue yhdisti näiden toimenpiteiden toteutuksen sosialistisen vallankumouksen voittoon ja vallan siirtämiseen proletariaatille. Tässä tarkoituksessa se käynnisti jättimäisen työn työläisten, sotilaiden, talonpoikain ja kansallisten alueiden työtätekevien keskuudessa varmistaen syksyyn 1917 mennessä vallankumousliikkeen eri virtausten yhdistymisen työväenluokan ympärille. Tämän ansiosta ratkaisevan rynnäkön ollessa käsillä työväenluokalla oli puolellaan luotettava, taisteluhenkinen, vallankumouksellinen enemmistö, jonka avulla se pystyi saavuttamaan nopean ja ratkaisevan voiton.

Tärkeä merkitys työväenluokan johtajanroolin varmistamiselle sosialistisessa vallankumouksessa oli sillä, että leniniläinen puolue ratkaisi luovalla tavalla kysymyksen poliittisen vallan valloittamisteistä ja -muodoista. Käyttäen kaikkein pienimpiäkin mahdollisuuksia vallankumouksen rauhanomaisen kehityksen varmistamiseen puolue valmisti työväenluokkaa myös eirauhanomaiseen sosialistisen vallankumouksen toteuttamismuotoon yhdistäen taistelumuodon valinnan konkreettisiin historiallisiin olosuhteisiin, luokkien voimasuhteisiin ja riistäjäluokkien vastarinnan luonteeseen. Verinen väkivalta, johon porvaristo turvautui vallankumouksen tukahduttamiseksi, sulki kuitenkin vallankumouksen rauhanomaisen kehitys-

tien. Niissä olosuhteissa bolshevikkipuolue otti suunnakseen aseellisen kapinan.

V. I. Lenin perusteli aseelliseen kapinaan tähtäävää linjaa ja tämän linjan huomioon ottavaa uutta taktiikkaa teoksissaan *"Poliittinen tilanne"* ja *"Tunnuslauseista"*, jotka hän kirjoitti heti heinäkuun tapahtumien jälkeen, sekä muissa kirjoituksissaan, jotka varustivat proletariaatin uudella taktiikalla taistelussa sosialistisen vallankumouksen voiton puolesta. Aseellisen kapinan valmistelua ja toteuttamista koskevan konkreettisen suunnitelman Lenin kehitteli kirjoituksissaan "Kriisi on kypsynyt", "Sivullisen neuvoja" sekä VSDTP(b):n keskuskomitealle, Pietarin ja Moskovan komiteoille osoittamissaan kirjeissä "Bolshevikkien on otettava valta käsiinsä" ja "Marxismi ja kapina".

Maailman vallankumousprosessin kehitys on tuonut ja tulee epäilemättä tuomaan esiin suuren määrän erilaisia vallankumoustaistelun muotoja ja menetelmiä. Lokakuun vallankumouksen kokemus osoitti kuitenkin, että kulkipa työväenluokka kohti valtaa mitä tietä hyvänsä, on päämäärän saavuttamiseksi välttämätöntä luoda vallankumouksellisten voimien yliote ja varmistaa työtätekevien vallankumouksellisten joukkojen pysyvä valmius rauhanomaisiin ja ei-rauhanomaisiin taistelumuotoihin.

Aseellista kapinaa koskevan leniniläisen suunnitelman johdonmukainen täytäntöönpano varmisti vallankumouksellisten voimien yliotteen ratkaisevalla hetkellä ratkaisevissa pisteissä. Pietarin, Moskovan ja muiden teollisuuskeskusten työläiset tiivistyivät bolshevikkipuolueen ympärille osoittaen verratonta miehuutta ja sankaruutta ja vetäen köyhimmän talonpoikaiston ja vallankumouksellisten sotilaiden laajat joukot mukaansa kapitalistisen järjestelmän vastaiseen rynnäkköön.

Lokakuussa saavutetun maailmanhistoriallisen voiton tuloksena syntyi uudentyyppinen valtio — proletariaatin diktatuurin valtio Neuvostojen Tasavallan muodossa. Työväenluokan johtava osa turvasi kapitalistisen järjestelmän kukistamisen, mutta säilyi senkin jälkeen, kun työväenluokka oli ottanut käsiinsä poliittisen vallan: nyt työväenluokka alkoi toteuttaa yhteiskunnan valtiollista johtoa.

Valtaan nousseen työväenluokan etujoukko — bolshevikkipuolue — valtasi uuden yhteiskunnallisen aseman. Vanhaa maailmaa murskaavasta puolueesta se muuttui hallitsevaksi puolueeksi, Neuvostovaltion ja koko proletariaatin diktatuurin järjestelmän johtavaksi ja organisoivaksi voimaksi. Tämä marxilaisen puolueen asema on täysin lainmukainen. Se määräytyy työväenluokan historiallisesta tehtävästä. Ilmaisten työväenluokan ja kaikkien työtätekevien etuja leniniläinen puolue ryhtyi toteuttamaan kaikkien valtiollisten ja yhteiskunnallisten järjestöjen johtoa.

Sosialismia ja kommunismia rakennettaessa työväenluokan johtava osuus on erottamattomassa yhteydessä marxilais-leniniläisen puolueen johtavaan osaan. Siitä

hetkestä, jolloin työväenluokka on ottanut käsiinsä poliittisen vallan, sen puolueen politiikka alkaa määrätä maassa toteutettavien vallankumouksellisten sosialistisen ja kommunististen uudistusten mittavuuden ja syvyyden. NKP:n kk:n päätöslauselmassa "VSDTP:n 2. edustajakokouksen 70-vuotispäivästä" sanotaan, että sosialistisen yhteiskunnan kehityksen mitä tärkein lainmukaisuus on Kommunistisen puolueen johtavan roolin voimistuminen. Se on yleinen lainmukaisuus, joka on ominainen kaikille sosialistisen ja kommunistisen rakennustyön tielle siirtyneille maille.

Proletariaatin diktatuurin valtio eroaa periaatteellisesti riistäjäluokkien valtiosta. Se olennoi uutta, korkeampaa demokratiaa — proletaarista demokratiaa. Todellinen demokraattisuus juontuu itse sosialistisen järjestelmän olemusesta. Kuten historiallinen kokemus on vahvistanut, sosialismin ja kommunismin rakentamisen myötä jatkuu sosialistisen demokratian syventyminen ja täydellistyminen.

Proletariaatin diktatuurin neuvostolainen muoto heijasti Venäjän erityisiä olosuhteita, mutta sillä oli myös sellaiset proletaarisen valtiovallan yleiset piirteet kuin: Kommunistisen puolueen johtaman työväenluokan johtavaa roolia koskevan periaatteen toteuttaminen, työväenluokan liittolaisuus muiden työtätekevien kerrosten kanssa, valinnallisten edustuselinten täysi- ja yksinvaltaisuus, työtätekevien joukkojen mukaan vetäminen valtion johtoon, valtiovallan elinten tilivelvollisuus ja valvonnanalaisuus kansan suhteen, demokraattisen sentralismin periaatteen johdonmukainen soveltaminen, proletaarisen internationalismin periaatteen muuttuminen tärkeäksi valtiollisen politiikan tekijäksi.

Leniniläisen puolueen poliittisen ohjelman toteuttaminen — proletariaatin diktatuurin pystyttäminen Neuvostojen Tasavallan muodossa — turvasi vallankumouksellisen proletariaatin puolueen talouspolitiikan täytäntöönpanoedellytykset.

Kapitalistisen perustan hävittämisen ja sosialistisen talouden luomisen menetelmät ja muodot ovat jokaisessa maassa erilaiset. Mutta jokaisen maan työväenluokan eteen nousee myös sellaisia yhteisiä tehtäviä kuin sosialistiset uudistukset talouden alalla, sosialistisen yhteiskunnallisen omistuksen vakiinnuttaminen ja sosialistisen taloussysteemin järjestäminen. Vain näiden tehtävien ratkaiseminen johtaa kapitalististen suhteiden hävittämiseen ja sosialistisen tuotannon vakiintuseen.

Murtamalla imperialismin kansainvälisen ketjun Venäjän proletariaatti ratkaisi ei vain kansallisia, vaan myös kansainvälisiä tehtäviä. Neuvostojen maa muuttui maailman vallankumousliikkeen tueksi. Venäjän proletariaatin korkealle nostamasta sosialismin lipusta tuli kaikkien maiden työtätekevien taistelulippu. SNTL:n työväenluokalla oli jättiläismäi-

nen vaikutus maailman vallankumousprosessin kehitykseen. Monien muiden maiden proletariaatti — täyttäen kansainvälistä velvollisuuttaan — nousi vuorostaan puolustamaan Neuvostojen tasavaltaa imperialistien uhatessa sitä.

Historian kokemus osoittaa: maailman vallankumousliikkeen voimanlähde on proletaarisen solidaarisuuden lujuudessa. Todellinen, proletaarinen internationalismi edellyttää kaikkien maiden vallankumouksellisen työväenluokan yhdistymistä ja tiivistymistä yhtenäiseksi taistelurintamaksi maailman imperialismia vastaan, sosialismin maailman tukemista ja puolustamista. Nämä periaatteet saavat erityisen merkityksen nykyoloissa, jolloin imperialismin ideologit perustavat laskelmansa nationalismin lietsomiseen yrittäen horjuttaa vallankumouksellisten voimien yhtenäisyyttä.

Kapitalistisesta piirityksestä huolimatta Neuvostojen maan työväenluokka sai suojatuksi Suuren Lokakuun valtaukset ja raivasi tien sosialismiin. Työväenluokan ja sen puolueen johtava rooli kasvoi sosialistisen rakennustyön jokaisessa vaiheessa muuttuen runsassisältöisemmäksi ja saaden uusia piirteitä. Kypsän sosialismin rakentamisen myötä proletariaatin diktatuuri kehittyi yleiskansalliseksi valtioksi, joka kehittyy menestyksellisesti vain sillä ehdolla, että työväenluokalla on johtava rooli. Yleiskansallinen valtio jatkaa koko kansan ihanteiksi muuttuneiden proletariaatin luokkaihanteiden toteuttamista. Työväenluokka on ollut ja pysyy yhdistävänä voimana, joka liittää maan kansoja yhteen yhtenäiseksi historialliseksi ihmisyhteisöksi. Sen päämäärä — kommunismi — on muuttunut koko kansan päämääräksi, ja sen ideologia — marxismi-leninismi — koko kansan ideologiaksi.

Työväenluokka vaikuttaa aktiivisesti neuvostoyhteiskunnan kaikkiin elämänaloihin ennen kaikkea NKP:n — työväenluokan ja kaikkien työtätekevien etujoukon — kautta, joka esiintyy koko yhteiskunnan johtoa toteuttavana poliittisena voimana. Puolueen johtavan osuuden jatkuva kasvu tietää samalla työväenluokan johtavan roolin voimistumista. Uuden järjestelmän luomisessa saavuttamansa menestyksen ansiosta puolueensa johtamalla Neuvostoliiton työväenluokalla on alati kasvava vallankumouksellistava vaikutus koko maailman vallankumousprosessiin.

Työväenluokan johtavan osuuden jatkuva lujittuminen on sosialistisen yhteiskunnan kehityksen objektiivinen lainmukaisuus. "Puolueen ponnistukset tulevat vastedeskin tähtäämään siihen, että työväenluokan vaikutus kasvaisi ja lujittuisi yhteiskuntamme kaikilla elämänaloilla ja että sen aktiivisuus ja aloitteellisuus tuottaisivat yhä hedelmällisempiä tuloksia", lausui L. I. Brezhnev esittäessään NKP:n keskuskomitean toimintaselostuksen 24. edustajakokoukselle.

Neuvostoliiton työväenluokan

JATKUU SIVULLA 17

"TAISTELULIITTO TYÖVÄENLUOKAN VAPAUTTAMISEKSI" 80-VUOTIAS

V. KUKANOV

Puolueen alkulähteillä

Leniniläisen "Taisteluliiton Työväenluokan Vapauttamiseksi" 80-vuotispäivän merkeissä

V. I. Leninin puoluejäsenkirjassa on merkitty puolueeseen liittymisen vuodeksi 1893. Monetkaan eivät voineet mainita niin varhaista vuosilukua. G. M. Krzhizhanovski, N. K. Krupskaja, M. A. Silvin, V. V. Starkov olivat niitä teknologian ylioppilaiden marxilaisen kerhon jäseniä, jotka 80 vuotta sitten yhdistivät ympärilleen Pietarin sosialidemokraattiset ryhmät leniniläisen "Taisteluliiton työväenluokan vapauttamiseksi" lujaksi ytimeksi.

Silloin vuosisadan lopulla yhtyi kaksi vallankumousvirtaa: toinen, joka kasvoi alkuvoimaisesti työväenjoukkojen syvyyksistä, ja toinen, marxilaista tiedettä tutkivan edistyksellisimmän sivistyneistön riveistä. Maanviljelijä-Venäjä, jollainen se oli ollut vuosisatoja, muuttui kivulloisesti maatalousvaltaiseksi teollisuusmaaksi, jossa oli jo 3-miljoonainen tehdasproletariaatti. Luokkataistelu voimistui. Yksistään vuonna 1895 maassa oli 127 lakkoa. Elämä vaati käskevästi sosialistisen tietoisuuden yhdistämistä työväenliikkeeseen.

Ensimmäiset askeleet oli jo otettu. Plehanovin "Työn vapautuksen" ryhmä oli antanut paljon voimia marxilaisuuden levittämiseksi Venäjällä ja aloittanut polemiikin vapaamielisten narodnikkien kanssa. Sosialidemokraattiset kerhot lisääntyivät. Työväkeä lähentyi käytännössä M. I. Brusnevin ryhmä Pietarissa. Se asetti päämääräkseen kasvattaa työläisten keskuudesta kehittyneitä ja valveutuneita sosialidemokraatteja, jotka pystyisivät monessa suhteessa korvaamaan propagandaa suorittavat intellektuellit, mutta ryhmä ei toiminut kauan. Ryhmän hajottamisen jälkeen säilyneet ryhmän jäsenet S. I. Radtshenko ja G. B. Krasin, perustivat teknologisen korkeakoulun opiskelijoiden kerhon, johon liittyi 23-vuotiaana Vladimir Uljanov.

Monta vuotta myöhemmin G.M. Krizhizhanovski kirjoitti muistelmissaan:" Niin pohjolan tasangoillemme ilmaantui poikkeuksellinen henkilö, joka paremmin kuin kukaan muu oli selvillä sen aseen iskuvoimasta, jonka oli takonut Marxin nerous. V. I. Uljanovin il-

maantumista keskuuteemme syksyllä 1893 voidaan seurauksiltaan verrata ukkospurkaukseen. Siitä hetkestä meillä alkoi uusi elämä."

Nostattakaamme taisteluun joukot, sanoi Uljanov tovereilleen: kerhotoiminta ei ratkaise asiaa, emme tarvitse salaliittolaisia, vaan vallankumouspuolueen, joka nojaa työväenliikkeeseen; sosialidemokratialla on kolme tehtävää: taistelu vihamielistä ideologiaa ja ennen kaikkea narodnikkilaisuutta vastaan, aatteellisesti yhtenäisen järjestön perustaminen ja laajojen yhteyksien solmiminen työväenjoukkoihin.

Nuoret vallankumoukselliset sosialidemokraatit esiintyivät narodnikkeja vastaan kerhoissa ja salaisissa väittelytilaisuuksissa, ja "nimekkäät" narodnikkilaiset kirjailijat hyökkäsivät heitä vastaan julkisissa aikakauslehdissä. Silti narodnikit kärsivät tappion toisensa jälkeen. Heille antoi musertavan iskun V. I. Lenin kirja *"Mitä ovat 'kansan ystävät' ja miten he taistelevat sosialidemokraatteja vastaan"* (sen julkaisivat kerholaiset itse monistamalla sen moneen kertaan hektografilla aivan poliisin nenän alla). Se ei jättänyt kiveä kiven päälle virtauksesta, joka jonkinlaisen talouspoikaissosialismin lipulla ilmaisi pikkuporvarillisia aatteita. Leninin kirjaa sanottiin "manifestiksi", Venäjän vallankumouksellisen sosialidemokratian ohjelmaksi. Profetoimatta, vaan eritellen voimistuvaa työväenliikettä Lenin päätti kirjansa ensimmäisen painoksen sanoin "Kaikkien demokraattisten ainesten johtoon noussut Venäjän TYÖLÄINEN syöksee maahan itsevaltiuden ja lähtee johtamaan VENÄJÄN PROLETARIAATTIA (rinnan KAIKKIEN MAIDEN proletariaatin kanssa) avoimen poliittisen taistelun suoraa tietä VOITTOISAAN KOMMUNISTISEEN VALLANKUMOUKSEEN."

Narodnikkeja vastaan polemisoivat siihen aikaan myös sellaiset julkiset marxilaisuuden" kannattajat" kuten P. B. Struve ja M. I. Tugan-Baranovski. He esiintyivät lehdistössä herättämättä tsaarin hallituksen suuttumusta, sillä heidän aseenaan oli marxilaisuus ilman sen vallankumouksellista sisältöä. Taistelussa narodnikkeja vastaan sosialidemokraatit ryhtyivät väliaikaisesti sopimukseen Struven ja hänen kannattajiensa kanssa. He julkaisivat yhdessä kirjoituskokoelman "Aineistoa taloudellisen kehityksemme luonnehtimiseksi". Mutta Lenin näki selvästi, että nuo väliaikaiset liittolaiset olivat naamioituneita porvariston ideologeja ja ryhtyi heitä vastaan aatteelliseen taisteluun. Teoksessa *"Narodnikkilaisuuden taloudellinen sisältö ja sen arvostelu hra Struven kirjassa"* Lenin paljasti kaikki "julkisten marxilaisten yritykset tehdä marxilaisuus sisällyksettömäksi, paljasti heidän katsomustensa devisionistisen olemuksen

Talvella 1893 sosialidemokraatit ryhtyivät laajentamaan ja lujittamaan yhteyksiä työläisiin. Lenin ohjasi kerhoa, kävi työläisten kokokouksissa, työläismestareiden kotona. Yhdessä viilaaja I. V. Ba-

bushkinin kanssa hän kirjoitti ensimmäisen lentolehtisen Semjannikovskin tehtaalla tapahtuneiden levottomuuksien johdosta. Itse työläisistä tuli taitavia ja uhrautuvia joukkojen valistajia. Työläisten keskuudessa toimivat kerhot kasvoivat lumivyöryn tavoin. Niitä oli jo kaikissa Pietarin tärkeimmissä kaupunginosissa ja 70 tuotantolaitoksessa. Oli koittanut aika yhdistää ne, sentralisoida sosialidemokraattien toiminta.

Leninin luonteenomaisena piirteenä oli syvällisen huomion kiinnittäminen edeltäjien kokemukseen, historian opetuksiin ja maailman vallankumousliikkeen logiikkaan. Perehtyäkseen ennen puolueen perustan laskemista Länsi-Euroopan sosialidemokratian organisaatiokokemukseen ja käyttäkseen kirjastoja, joissa oli niitä Marxin ja Engelsin teoksia, joita ei ollut vielä julkaistu Venäjällä, Lenin matkusti 25. huhtikuuta 1895 ulkomaille. Oli muitakin tehtäviä: solmia kiinteät yhteydet "Työn vapautuksen" ryhmään, järjestää sen avulla agitaatiokirjallisuuden julkaiseminen ja kuten poliisin pöytäkirjoissa sanottiin, "löytää keinot lainvastaisten julkaisujen toimittamiseksi keisarikuntaan".

Sveitsi, Ranska, Saksa. Tapaamiset Plehanovin, Lafargin ja Wilhelm Liebknechtin kanssa. Työväen kokoukset ja kirjastot. Plehanovin kanssa sovittiin aikakausjulkaisun *"Rabotnikin" ("Työntekijän")* julkaisemisesta, Vilnan sosialidemokraattien kanssa illegaalisen kirjallisuuden toimittamisesta rajan yli Venäjälle.

Palattuaan syyskuun lopulla Pietariin Lenin ryhtyi ehtymättömällä tarmollaan taistelemaan pääkaupungin sosialidemokraattisten kerhojen ryhmien yhteenliittämiseksi. Simbriskin-kadulla S. I. Radtshenkon asunnossa pidettiin vallankumouksellisten marxilaisten kokous, jossa muodostettiin kaupungin sosialidemokraattisen järjestön perustaminen. Hieman myöhemmin sille annettiin nimeksi "Taisteluliitto työväenluokan vapauttamiseksi". Taisteluliitto muodostettiin keskittyneeksi ja haarautuneeksi: johtava keskus — piiriryhmät — työläiskerhot. Lenin antautui kokonaan *"Rabotsheje delon" ("Työväen asian")* valmisteluun. Sosialidemokraatit aikoivat nimittää näin illegaalista sanomalehteään. Joulukuun 8. pnä he käsittelivät sen ensimmäisen numeron aineistot, mutta numero ei ilmestynyt.

"Etenemme tiiviinä ryhmänä vaikeaa tietä jyrkänteen reunalla pitäen lujasti kiinni toisistamme. Meitä ympäröivät kaikilta tahoilta viholliset, ja joudumme melkein aina kulkemaan heidän tulensa läpi", kirjoitti Lenin v. 1902.

Näin tapahtui hänen vallankumoustoimintansa alusta alkaen. Leninin elämä Pietarissa ja hänen tovereittensa elämä oli herkeämätöntä sotaa tsaarin ohranan kyttiä ja provokaattoreita vastaan. Vähän yli kahden vuoden kuluessa Lenin joutui vaihtamaan asuntoa kymmenkunta kertaa.

Tammikuun 9. päivää vasten yöllä kyttäys päättyi vangitsemi-

seen. Yhdessä Leninin kanssa joutuivat vankilaan Vanejev, Zaporozhets, Krzhizhanovski, Starkov ja yli 20 muuta Taisteluliiton jäsentä. Lenin vietti yli 14 kuukautta sellissä n:o 193, yksinäisyydessä, painostavassa hiljaisuudessa, tunkkaisessa ilmassa ja murhaavassa yksitoikkoisuudessa.

Kivikuoppa ei kuitenkaan kahlinnut nuoren Leninin luovaa tarmoa, ei irroittanut häntä elämästä. Vankila tiesi kuukausia sitkeää työtä. Seinään ruuvatun rautaisen pöydän ääressä kirjoitettiin *"Sosialidemokraattisen puolueen ohjelman luonnos ja selitys"*, lentolehtinen *"Tsaarin hallitukselle"*, kirjanen *"Lakoista"*, kirja kapitalismin kehityksestä Venäjällä edistyi pitkälle.

Koputus seinään vankilakielellä, kirjeenvaihto kirjojen avulla, salakirjoitus maidolla... Lenin ei suinkaan menettänyt yhteyttä vapauteen jääneisiin, vaan johti edelleenkin Taisteluliiton toimintaa.

Hänen perustamansa järjestö kesti iskun, sen juuret työväen keskuudessa olivat syvällä. Keväällä 1896 Pietarissa syttyi "teollisuussota", Lenin nimitti näin pääkaupungin kutomatyöläisten valtavaa lakkoa, joka kesti toukokuun 27. päivästä kesäkuun puoliväliin. Sen syntymiseen ja rajuun kehitykseen vaikuttivat ratkaisevalla tavalla Taisteluliiton julisteet. Sosialidemokraattien johdolla lakko veti piiriinsä noin 30 000 lakkolaista ja aiheutti voimakkaan poliittisen vastakaiun. Se poikkesi aikaisemmista lakoista siinäli, että eri tehtaiden työläiset toimivat yksituumaisesti. Jo silloin tuli esille Venäjän työväenluokan johtava rooli ja internationalismi.

Ne olivat vallankumousliikkeen mainioita sivuja. Lenin ja hänen toverinsa — itse asiassa nuorten intomielisten pieni ryhmä ja sitä paitsi Nikolain keisarikunnan ankarissa oloissa — aikaansaivat murroksen Venäjän sosialidemokratian historiassa. He yhdistivät sosialismin työväenliikkeeseen, siirtyivät pienissä kerhoissa harjoitetusta marxilaisuuden tunnetuksitekemisestä taloudelliseen ja poliittiseen valistustyöhön laajojen joukkojen keskuudessa. Heidän perustamansa "Taisteluliitto työväenluokan vapauttamiseksi" oli Venäjän proletaarisen puolueen oras. Sen esikuvan mukaan perustettiin Taisteluliittoja Moskovassa, Kievissä, Jekaterinoslavissa. Kokoonnuttuaan Minskiin v. 1898 ensimmäiseen edustajakokoukseen niiden edustajat julistivat VSDTP:n perustetuksi.

Sosialidemokraattien keskuudessa kohosi korkealle Vladimir Uljanovin, "Volgan rantamilta tulleen marxilaisen" arvovalta. Silloin ei ollut vielä kuultu kaikille nykyään kallista nimeä Lenin, mutta karkoituspaikalle, sinne missä nykyään rakennetaan Sajano-Shuskenskajan voimalaa, hän matkusti A. I. Uljanovan-Jelizarovan sanontaa käyttääksemme, monien tunnustamana johtaja. Silloin hänen ympärilleen oli ryhmittynyt kymmeniä samoinajattelevia marxilaisia, mutta Lokakuun

suureen vallankumoukseen hän johti kolmesataaviisikymmentätuhantisen bolshevikkipuolueen. Nykyään 15-miljoonainen NKP on neuvostokansan johtava voima.

"Leniniläisen puolueen sanat pitävät yhtä tekojen kanssa", sanoi L. I. Brezhnev V. I. Leninin syntymän 100-vuotisjuhlallisuuksissa. "Suunta voittoisaan sosialistiseen vallankumoukseen; suunta sosialismiin; suunta kommunismin rakentamiseen — siinä puolueen sanat, jotka on ilmaistu sen kolmessa ohjelmassa. Lokakuun voitto, sosialismin riemuvoitto, menestyksellinen kulku kommunistiseen huomiseen johtavaa tietä — siinä on puolueen asia, koko kansan asia."

Kolmessa vallankumouksessa tarkastetut ja vahvistuneet Leninin ajatukset puolueesta vallankumouksellisten joukkojen johtajana, uuden yhteiskunnan poliittisena kärkijoukkona, leniniläiset puolueen rakenneperiaatteet ovat nykyään sekä NKP:n että kommunistisen veljespuolueiden omaisuutta.

Kun nyt Lokakuun vallankumouksen 58. vuosipäivänä vilkaisemme kuljettua taivalta, voimme täysin oikeutetusti sanoa: Leninin puolueen syntymisen aika oli aikakautemme, sosialismiin ja kommunismiin siirtymisen suuren aikakauden sarastuksen aikaa.

PRAVDA, 2. 9. 1975

SUURI LOKAKUU ... JATK. SIV. 12

vallankumouksellisessa taistelussa ja jättiläismäisessä uudistavassa toiminnassa kartuttama kokemus osoittaa uuden yhteiskunnan reaalit rakentamistavat ja -keinot. Se on muodostunut sosialistisen yhteisön ja koko maailman vallankumousliikkeen yhteiseksi pääomaksi.

Kun Lokakuun vallankumous oli ensimmäinen ratkaiseva toteennäyttö tieteellisen kommunismin perustanlaskijoiden keksimästä työväenluokan maailmanhistoriallisesta roolista sosialistisen yhteiskunnan rakentajana, niin myöhemmät kansandemokraattiset ja sosialistiset vallankumoukset esittivät uusia todisteita tästä roolista. Asettumalla työtätekevien joukkojen johtoon työväenluokka varmisti näiden vallankumousten voitokkaan päätökseen viemisen. Sosialistinen maailmanjärjestelmä, joka on kansainvälisen proletariaatin aikaansaannos, esiintyy nykyään vallankumouksellisena päävoimana taistelussa imperialismia vastaan, rauhan, demokratian ja sosialismin puolesta. Kaikki tämä vahvistaa vielä kerran, että maailman nykyisen vallankumousprosessin valtasuunta määräytyy kansainvälisen proletariaatin johtavasta roolista voitokkaassa yleismaailmallisessa vallankumousprosessissa, sen kasvavasta roolista historiallisessa prosessissa.

Aikakauslehti
KOMMUNIST
N:o 15, 1975

KOMMUNISTISTEN JA TYÖVÄENPUOLUEIDEN TOIMINTAA

GASTON PLISSONIER
Ranskan kommunistisen puolueen poliittisen toimikunnan jäsen, keskuskomitean sihteeri

Taistelussa monopolien sortoa vastaan

Pariisissa pidettiin hiljattain Euroopan kapitalistisista maiden kommunistisista puolueiden ensimmäinen maatalousongelmia käsittelevä konferenssi.

Kokoukseen osallistuivat Itävallan, Belgian, Kreikan, Tanskan, Espanjan, Italian, Luxemburgin, Portugalin, Turkin, Saksan Liittotasavallan, Suomen, Ranskan ja Sveitsin kommunistiset puolueet. Niiden edustajat keskittivät huomionsa Euroopan kapitalistisissa maissa vallitsevaan pulaan, talonpoikien asemaan ja heidän taistelunsa tavoitteisiin, työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston liittoon taistelussa edistyksen, demokratian, rauhan ja sosialismin puolesta, kommunistisista puolueiden rooliin ja yhteistyöhön.

1.

Valtiomonopolistisen kapitalismin pula aiheuttaa maataloudelle ja laajoille talonpoikaisjoukoille raskaita koettelemuksia, vaikuttaa turmiollisesti koko yhteiskuntaelämään. Talonpoikain taistelu on saanut valtavan laajuuden. Itse elämä vaatii kommunistisia puolueita erittelemään syvällisesti muodostunut tilanne, näyttämään esille tulleiden ongelmien ratkaisemisen tiet. Nimenomaan tämä tehtiinkin konferenssissa. Kommunistiset puolueet vahvistivat vielä kerran, että toiminta maaseudulla on tärkeä osa niiden vallankumoustaistelua. Siellä samoin kuin kaikkialla ne ovat päättäneet vakaasti täyttää velvollisuutensa talonpoikaiston etujen suojaamisessa suurpääomaa vastaan. Nykyään syntyy uusia mahdollisuuksia maaseutuväen vetämiselle aktiivisesti mukaan monopolienvastaiseen taisteluun, työläisten ja talonpoikain kiinteän liiton muodostamiselle.

Kapitalismin yleiskriisin vaikutus maatalouteen oli ensimmäinen konferenssissa yksityiskohtaisesti käsitellyistä tärkeistä kysymyksistä. Sen osanottajat totesi-

vat, että kriisin seuraukset ovat kapitalistisen Euroopan eri maissa erilaiset, että maatalouden kehityksen taso ei ole niissä läheskään samanlainen. Kun esimerkiksi Turkissa, missä on yhä vielä säilynyt feodalismin jäännöksiä, talonpoikaisto käsittää 67 % maan koko väestöstä, niin Belgiassa sen osuus on nykyään 4 %, toisin sanoen kolmannes siitä mikä se oli vuonna 1950. Silti maatalous kokee kaikkialla monopolistisen sorron raskaita seurauksia. Taloudellisen kehitystason ja poliittisten järjestelmien erilaisuudesta huolimatta Länsi-Euroopan maissa on havaittavissa yhteisiä tendenssejä. Monopolipääoman raskaat iskut ovat aiheuttaneet sen, että Ranskan talonpoikaiston ostokyky aleni koko maassa keskimäärin 15,9 %. Tämä luku on laskettu ottamalla huomioon maatalouden kaikki lajit sekä pienet, keskikokoiset ja suuret tilat. Se ei luonnollisestikaan kuvasta eri alueiden samoin kuin tuotannon luonteen ja tilojen rakenteen välisiä eroavuuksia.

Maatalouspula on kehittynyt niin syväksi, että itse maataloustuotanto on joutunut vaaraan. Pääomasijoitusten määrä supistuu siinä määrin huomattavasti, että käy yhä vaikeammaksi turvata normaali uusintaminen. Ajaessaan takaa voittoja monopolit ottavat haltuunsa suurimman osan talonpoikain työn tuloksista. Näin tapahtuu kaikissa kapitalistisissa maissa. Niinpä maatalousväestön tulot supistuvat kaiken aikaa jyrkästi. Riittänee, kun mainitsemme, että Saksan Liittotasavallassa v. 1974 ne vähenivät 19 %.

Konferenssin osanottajat osoittivat vakuuttavasti, että maatalous on joutunut teollisuus- ja finanssipääoman uhriksi. Jälkimmäinen on keskittänyt käsiinsä talonpoikien tarvitsemien tavaroiden toimitukset sekä maataloustuotteiden jalostamisen. Edistämällä teollisuustuotteiden hintojen yhä huomattavampaa korottamista, joka käy huomattavasti edellä maataloustuotteiden hintojen kohoamisen, monien maiden porvarilliset hallitukset auttavat Yhteismarkkina-koneiston välityksellä monopolipääomaa työtätekevien talonpoikien rosvoamisessa. Kun Ranskassa vuonna 1948 riitti maataloustuotannon kustannusten maksamiseen kolmannes talonpoikain tuloista, niin v. 1972 siihen tarvittiin kaksi kolmannesta. Tanskäässa maataloustuotteiden hintaindeksi kohosi 100:sta (v. 1950) 120:een (vuonna 1973, kun taas yleinen hintaindeksi maassa nousi samana aikana 140:een. Sama on havaittavissa muissakin maissa.

Länsi-Euroopan maiden kommunistiset puolueet kiinnittivät luonnollisesti erityistä huomiota hintaongelmaan. Taistelu oikeudenmukaisten hintojen puolesta, jotka vastaisivat talonpoikien suorittamaa työtä ja finanssikustannuksia, on yksi monopolipääomaa vastaan käytävän luokkataistelun muodoista ja samalla perusta työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston lujan liiton toteuttamiselle, liiton, joka on suunnattu

yhteistä riistäjää vastaan. Tuona riistäjänä ovat yhä suuremmassa määrin erilaiset monikansalliset pääoman yhteenliittymät , jotka hallitsevat Länsi-Euroopan maiden taloutta. Maatalous siirtyy nykyään suurten teollisuus- ja finanssimonopolien matalapalkkaisen lisäkkeen asemaan.

2.

Monien kapitalististen maiden maataloudessa on sodanjälkeisinä vuosina tapahtunut huomattavia muutoksia. Tässä mielessä on sangen kuvaavaa maatalousväestön tuntuva väheneminen Ranskassa, mikä on tapahtunut lähinnä pientuottajien ja maatyöläisten kustannuksella. Samalla on lisääntynyt keskivarakkaiden talonpoikien määrä. Kahdessa vuosikymmenessä on kadonnut 700 000 tilaa, ja tämä kehitys ei ole lakannut. Huolimatta niin olennaisesta supistumisesta tuotantovolyymi, korkeasti koneellistetun maatalouden tuottoisuus on kohonnut jatkuvasti työn voimaperäistämisen ansiosta. Ei mikään rationalisoitu työ eikä mikään tuottavuuden kasvu voi korvata tulojen laskua, mikä johtaa Ranskan talonpoikaiston elin- ja työolojen huononemiseen.

Eräät taloustieteilijät olettivat 60-luvun alussa, että koneellistaminen aiheuttaa Ranskan maatalouden siirtymisen suurisuuntaisen kapitalistisen tuotannon raiteille jättiläistiloineen ja palkattuine työvoimineen. Tämä prosessi ei kuitenkaan kehittynyt laajaksi. Huolimatta syvällisistä teknisistä uudistuksista Ranskassa on pääpiirteissään säilynyt perhetyyppinen maatalous, jossa pysyvänä työvoimana ovat itse perheen jäsenet. Tällaisia tiloja on n. 1,6 miljoonaa. Tietenkin on useita tuhansia kapitalistisia tiloja, mutta niiden luku ei lisäänny, ja palkkatyövoiman käyttö niillä supistuu.

Myyntimarkkinat monopolisoivan suurporvariston politiikasta kärsivät ensi kädessä pientalonpojat ja maalaisproletariaatti. Tämä politiikka koskettaa yhä enemmän niitä maanviljelijäkerroksia, joita pidettiin ennen varakkaina. Niin ollen syntyvät objektiiviset edellytykset talonpoikaiston valtaenemmistön yhdistämiselle taisteluun riistoa vastaan.

Ranskassa vallitseva tilanne ei eroa suurestikaan kapitalistisen Euroopan muiden maiden tilanteesta. Niinpä Tanskassa on 200 000 tilasta vain noin 800:lla yli 120 hehtaaria. Belgiassa on 157 000 tilaa, ja vain 375:llä on yli 100 hehtaaria. Sama on ominaista tilanteelle Itävallassa ja Italiassa. Uusien koneiden ja välineiden ottaminen käyttöön taloudellisesti kehittyneissä kapitalistisissa maissa on aiheuttanut melkein samanlaisia seurauksia.

Maatalous ei ole ajateltavissa ilman maata. Useiden syiden takia se on kuitenkin muodostunut keinottelun kohteeksi ja niiden, jotka maata muokkaavat on yhä vaikeampaa hankkia sitä. Talonpojan käy yhä vaikeammaksi maksaa maavuokraa ja veroa joka peritään maata ostettaessa. Tämän

samoin kuin työn alhaisen palkkauksen takia on mahdotonta saada nuoria talonpoikia jäämään maalle. Jo nyt herää kysymys, tuleeko Ranskalla 10—15 vuoden kuluttua olemaan työkykyistä maatalousväkeä, joka voisi turvata maan sen tarvitsemilla elintarvikkeilla. Sama ongelma on muissakin Länsi-Euroopan maissa.

Kapitalistinen talous on ilmankin epävakaata. Sen voimistuva epävakaus johtuu osaltaan myös monopolistisen suurpääoman maatalouspolitiikasta. Tuosta politiikasta kärsii ankarasti maalaistyöntekijä. Siitä kärsii myös kuluttaja, joka joutuu maksamaan ruokatarpeista ylettömän korkean hinnan, koska hintaan sisällytetään korkeat verot ja maataloustuotteita jalostavien teollisuusyhtymien sekä kapitalistisen kaupan voitot. Hillitön inflaatio horjuttaa vielä enemmän väestön ostokykyä, ja tämä johtaa kotimaisten myyntimarkkinoiden kaventumiseen, pakottaa maatalousväestön myymään tuotteensa tappiolla. Monopolit yrittävät kaikin tavoin pitää hankintahinnat alhaisina. Kapitalistisen maailman vallannut talous- ja finanssikriisi luo vaikeuksia myös ulkomaanmarkkinoilla.

Maataloutta puistattaa kuin kuumetaudissa. Samalla, kun toisilla sen aloilla on havaittavissa tuotteiden liikatuotantoa, toisilla on vajausta. Sadattuhannet talonpojat vararikkoutuvat ja joutuvat etsimään toisia toimeentulolähteitä. Työttömien armeija kasvaa jatkuvasti. Ihmisten joukkomittainen maaltapako aiheuttaa toisaalta omalaatuisten maatalousautiomaiden syntymisen ja toisaalta kaupunkien liika-asuttamisen. Tästä johtuu eri alueiden epäyhtäläisen kehityksen voimistuminen. Kokonaisten alueiden kokema taloudellinen lamatila osoittaa, että suurpääoma on täysin piittaamaton yhteiskunnan tarpeista.

3.

Kuten konferenssissa todettiin yksi kapitalististen maiden kohtaaman yleispulan olennaisimmista puolista on maataloustyövoiman uusintumisen puuttuminen sen määrän ja ammattitaidon kannalta. Tämä on semminkin vaarallista, kun otamme huomioon elintarvike- ja maatalousraaka-ainevaikeudet, jotka ovat muun muassa kolonialismin ja uuskolonialismin seurausten aiheuttamia.

Tilannetta pahentaa se, että Yhteismarkkinat, tuo suurpääoman herruuden voimistamisen välikappale edistää maataloustuotannon häiriintymistä. Monopolistisen taloudellisen yhdentymisen politiikka, kansallisen suvereenisuuden loukkaaminen ylikansallisten instituutioiden mieliksi saattaa kyseenalaiseksi kokonaisten maatalousalojen olemassaolon yhdeksässä EEC:n jäsenmaassa. Myönnytyksissä amerikkalaiselle imperialismille, joka pyrkii elintarvikkeiden esteettömään markkinointiin Länsi-Euroopassa, piilee näiden maiden maataloutta uhkaavien pahojen vaikeuksien vaara.

Yhteismarkkinoiden politiikan turmiollisuus ei ilmene yksinomaan tämän yhteisön sisällä, vaan myös kaikissa muissakin Euroopan kapitalistisissa maissa. Sen enempää oikeistolaiset porvarilliset kuin eräät sosialidemokraattiset puolueetkaan eivät ole suoneet sitä "tilaisuutta", jonka ne ovat luvanneet maataloudelle. Yhdentyminen on vain jossain määrin kannustanut kapitalistista vaihtoa, mutta se on aiheuttanut myös kilpailun kärjistymisen, monopolien harjoittaman työtätekevän talonpoikaiston luomien arvojen voimistuneen rosvoamisen.

Tarvittavaan valtioiden väliseen yhteistyöhön on etsittävä toisenlaista asennoitumista. Tuo yhteistyö ei saa rajoittua yksinomaan yhteismarkkinamaihin ja samalla sen tulee perustua kansallisten etujen kunnioittamisen ja molemminpuolisen hyödyn periaatteisiin. Vain luomalla uudet, tasa-arvoiset suhteet kaikkiin maihin, varsinkin sosialistiseen järjestelmään kuuluviin valtioihin samoin kuin kehitysmaihin, voidaan löytää keinot maataloustuotteiden vaihdon sääntelemiselle, tarvittavien varastojen muodostamiselle sekä aliravitsemuksesta kärsivien kansojen auttamiselle. Kapitalistisista maiden talonpojat tahtovat kiihkeästi rauhaa ja turvallisuutta, kansojen välistä ystävyyttä ja yhteistyötä, kansainvälisen jännityksen jatkuvaa lievenemistä.

Ranskan kommunistinen puolue tulee ammentamaan konferenssin työstä paljon hyödyllistä toiminnalleen ottamalla huomioon maassa muodostuvan tilanteen erikoisluontoisuuden. Tukiessaan maatalousväestön vaatimuksia se tekee jatkuvasti valistustyötä talonpoikaisliikkeen poliittisen tietoisuustason kohottamiseksi. Se pyrkii siihen, että talonpojat tajuaisivat syvällisten demokraattisten uudistusten välttämättömyyden, joita ilman on mahdotonta vasemmistovoimien yhteisessä ohjelmassa viitoitetun maatalousohjelman toteuttaminen, tajuaisivat kuinka tärkeää on taistella näiden uudistusten puolesta. Laajojen joukkojen keskuudessa voimistuu vakaumus, että työläisten ja talonpoikien on toimittava yhdessä suurpääoman politiikan torjumiseksi. Työväenliikkeen talonpoikain taistelulle antama tuki voimistuu, samoin kuin talonpoikain solidaarisuus työläisten erillisten esiintymisten kanssa.

Konferenssin hyväksymä julkilausuma tulee olemaan arvokkaana aseena Euroopan kapitalististen maiden kommunistisen puolueiden taistelussa. Se on voimakas siksi, että siinä on osoitettu tie monopolistisen suurpääoman herruuden aiheuttamien sosiaalisten maatalousongelmien ratkaisemiseen. Tuossa asiakirjassa kehotetaan ryhtymään toimenpiteisiin:

— osattomimpien väestökerrosten — maataloustyöläisten, pienviljelijöiden ja vuokratilallisten, pienten ja keskikokoisten tilojen omistajien aseman parantamiseksi;

— maataloustuotteiden takuuhintojen säätämiseksi tuotantokustannusten mukaisesti;

— maataloustuoteiden parempien tuotanto- ja markkinointiolojen turvaamiseksi;

— velkaantuneisuuden pienentämiseksi, luoton myöntämiseksi pienellä korolla jne.

Olemme varmoja, että konferenssin päätökset, muun muassa sen muotoilemat monopolienvastaiset toimenpiteet sekä sosiaalisia ja demokraattisia uudistuksia koskevat vaatimukset tulevat herättämään huomattavaa mielenkiintoa Ranskan talonpoikaiston keskuudessa.

Puolueemme on tehnyt suuren työn 6000 maaseutujärjestönsä perustamiseksi ja saamiseksi mukaan taisteluun. Samalla se on ryhtynyt toimenpiteisiin koskettuksen aikaansaamiseksi tuhansiin maataloustyöntekijöihin, jotka johtavat suuria ammatillisia järjestöjä ja osuuskuntia sekä toimivat "Credit agricole"-pankissa. Puolueen johtavat henkilöt, sen edustajat parlamentissa ja muissa edustuselimissä tapaavat asialle eduksi noiden järjestöjen huomattavia toimitsijoita, vaikka suurin osa heistä on varsin kaukana kommunistisista katsomuksista. Pulan erittely, kommunistien esittämät ratkaisut saavat osakseen voimistuvaa huomiota. Olennaista apua puolueen toiminnassa maaseudulla antaa sen julkaisema suosittu talonpoikaislehti *Terre*.

Ranskan kommunistit vaativat, että maan on kuuluttava niille, jotka sitä muokkaavat, ja siinä muodossa kuin he haluavat, toisin sanoen olisi joko heidän omaisuuttaan tai annettaisiin heille vuokralle siten, että taataan vakaa, rajoitettu vuokra ja edulliset maanlunastusehdot. Tämän kysymyksen ratkaiseminen yksinään ei riitä, jotta voitaisiin turvata maatalouden siirtyminen pois näännyttävästä, aikansa eläneestä työstä. Demokraattisen valtion on annettava tehokasta apua osuustoiminnan kehittämiseksi tämän muotojen kaikessa moninaisuudessa.

Nojaamalla runsaaseen kokemukseensa Ranskan talonpojat ovat jo nyt perustaneet huomattavan määrän osuuskuntia tuotteittensa jalostamiseksi ja markkinoimiseksi yhteisvoimin. Kun poistetaan monopolien ylivalta, syntyvät edellytykset näiden ensimmäisten aloitteiden laajalle leviämiselle. Todellisen osuustoiminnan kukoistaessa uudet maatalouskoneetkin pääsevät asianmukaiseen käyttöön.

Talonpojat eivät luonnollisestikaan voi tyytyä pelkkään tuotantoon. He ovat kiinnostuneita tuotteittensa asianmukaisesta markkinoinnista. Tärkeimmät ovat olleet ja ovat edelleenkin kotimaiset markkinat. Sen vuoksi kommunistit taistelevat väsymättä työväenluokan ja kansanjoukkojen ostokyvyn kohottamiseksi. He pyrkivät sellaiseen maataloustuotannon suuntautumiseen, joka vastaisi sekä kotimaisten että ulkomaisten markkinoiden tarpeita. Tärkeimmät myyntimarkkinat on järjestettävä niin, että tehtäisiin ikiajoiksi loppu tuotannon anarkiasta ja turvattaisiin kysynnän ja

tarjonnan vastaavuus. Tärkeänä kansallisena ongelmana monissa maissa, muun muassa Ranskassa, on edelleenkin maataloustuotannon järjestäminen vuoristoseuduilla.

Olivatpa kapitalismin poliittisen herruuden muodot Länsi-Euroopan maissa kuinka erilaiset hyvänsä, kaikkialla se häiritsee kansojen taloudellista ja sosiaalista edistystä. Se ei liioin pysty ratkaisemaan maatalouden ongelmia. Tällä alalla, samoin kuin kaikilla muillakin, paremmuus on selvästi sosialismin puolella, mistä ovat havainnollisena osoituksena sosialistiseen yhteisöön kuuluvien maiden erinomaiset aikaansaannokset. Erillään taistelusta suurpääoman herruudesta vapaan yhteiskunnan puolesta ei ole mahdollista minkäänlainen elin- ja työolojen parantaminen maaseudulla. Pyrkiessämme saamaan maaseudun työtätekevät vakuuttuneiksi tästä on samalla saatava heidät tajuamaan se totuus, että heidän ongelmiensa perinpohjainen ratkaiseminen on mahdollista vain sosialistisen järjestelmän vallitessa. Sosialistinen maatalous, jonka puolesta me taistelemme, tulee olemaan hyödyksi itse talonpojille, muodostuu talonpoikien omaksi asiaksi heidän ollessaan liitossa työväenluokan ja sivistyneistön kanssa. Se tulee ottamaan huomioon sosialismin kokemuksen ja kansallisten olosuhteiden omalaatuisuuden.

Ranskan kommunistit tekevät tunnetuksi sosialististen maiden menestystä, jonka nämä ovat saavuttaneet omissa erityisissä historiallisissa ja kansallisissa olosuhteissaan. He korostavat tämän kokemuksen moninaisuutta. Nämä saavutukset, jotka piirtyvät erikoisen selvästi kapitalististen maiden yleisen, muun muassa maatalouden kokeman pulan taustaa vasten, johtuvat sosialistisen talouden kiistattomista eduista, sen kyvystä turvata monimutkaisten ongelmien ratkaiseminen tavalla, joka vastaa jokaisen maan erikoisoloja.

Meidän päivinämme koko talonpoikaisto,kourallista suurmaanomistajia lukuunottamatta, on läheisesti kiinnostunut taistelusta elintärkeiden vaatimustensa tyydyttämisen puolesta, perinpohjaisten uudistusten puolesta, joihin pyrkii sekä kaupunkien että maaseudun työtätekevä väestö. Niiden yhteiset vaatimukset ovat objektiivinen perusta yhteiselle taistelulle kapitalistista riistoa vastaan. Euroopan kapitalististen maiden kommunististen puolueiden konferenssi tulee epäilemättä edistämään poliittisen toiminnan aktivoitumista työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston liiton aikaansaamiseksi. Se osoitti, että maatalouden, tämän elintärkeän taloussektorin säilyminen ja kehittäminen on yksi kansallisen itsenäisyyden ja elämän korkean laadun ehdottomista edellytyksistä. Historiallinen kokemus opettaa, että vain sosialismi voi tyydyttää kapitalististen maiden maatalousväestön toiveet.

Aikakauslehti
KOMMUNIST n:o 14, 1975

B. A. SITNIKOV:

Vasemmistoradikaaliset käsitykset luokkataistelusta ja ammattiyhdistysliikkeestä

Nykypäivän kapitalismin yhteiskunnallisten ja taloudellisten ristiriitojen syvenemisen ja luokkataistelujen kiihkeyden ja mittavuuden voimistumisen mukana seuraa niin porvarillisen kuin myös työväenluokkaa johdonmukaisesta antimonopolistisesta taistelusta vieroittamaan pyrkivän vasemmisto-opportunistisen ideologian aktivoituminen. Tämän lisäksi vasemmisto-opportunistit "rikastuttavat" usein teorioitansa porvarillisesta tieteestä ja propagandasta lainatuilla väitteillä, ja porvaristo puolestaan käyttää mielellään hyväkseen vasemmisto-opportunistisia oppeja taistelussa marxilais-leniniläistä oppia vastaan.

Toistaessaan imperialismin kehityksen nykyvaiheen olemuksen erittelyn yhteydessä porvarillisten "teknokraattisten" teorioiden väitteitä opportunistit vääristelevät kapitalismille ominaisia yhteiskunnallisia ristiriitoja. Täten työn ja pääoman välisen perusluokkaantagonismin tilalle tulevat joko keksityt ristiriidat työtätekevien yksityisten ryhmien välillä tai toissijainen taistelu "päätösten tekoon" osallistumisen puolesta. Lopputuloksena antagonismi "sortaja — sorrettu" ... lakkaa olemasta yhteiskuntajärjestelmän perusristiriita. Siitä tulee vain antagonismin "johtaja — johdettava" yksityistapaus [1]).

"Perusantagonismin" tulkintatavasta riippuen työväenluokan rajoja joko tendenssimäisesti kavennetaan ottaen huomioon vain teknologisessa suhteessa jälkeen

[1]) F. Bon, M.-A. Burnier. *Classe ouvrière et révolution.* Paris, 1971, s. 128.

jääneiden tuotannonalojen ammattitaidottomat tai puolittain ammattitaitoiset työläiset tai laajennetaan niitä äärettömästi. Esimerkiksi Ranskan Yhtyneen Sosialistipuolueen ohjelma-asiakirjassa työväenluokkaan oli luettu ei vain koko insinööri- ja teknisen henkilökunta, vaan jopa poikkeuksetta kaikki virkamiehetkin [2]).

Tieteellis-teknisen kumouksen objektiiviset seuraukset ovat johtaneet yleisen koulutustason kasvuun ja nykyisen proletariaatin ammattitaidon kohoamiseen. Nykyisen proletariaatin riveihin eivät enää kuulu vain varsinaiset teollisuustyöläiset, vaan myös tietty henkistä työtä tekevien "raja-, siirtymäkerros": tavalliset insinöörit ja tekniset asiantuntijat [3]). Samanaikaisesti laadullisten muutosten kanssa tapahtuu myös työväenluokan määrällistä edelleenkasvamista väestön proletarisoitumisen johdosta, joka ei enää koske vain köyhtyviä kauppiaita ja käsityöläisiä, vaan myös insinööri- ja teknistä henkilökuntaa. Laadulliset erot proletariaatin ja sitä lähellä olevien kerrosten välillä pienenevät yhä, minkä tuloksena syntyvät objektiiviset edellytykset teknisen sivistyneistön ja virkamiesten keskikerrosten enemmistön liitolle ja yhteiselle antimonopolistiselle taistelulle työväenluokan kanssa [4]).

Opportunistit, joiden teoriat ovat objektiivisesti suuntautuneet työväenliikkeen hajottamiseen, arvioivat näitä prosesseja aivan toisin. Tietty osa heistä, joka kutsuu itseään "uusmarxilaisiksi", pyrkii todistamaan, että nykyoloissa etujoukon rooli työn ja pääoman välisessä taistelussa siirtyy teollisuusproletariaatin "integroituneelta, epävallankumouksellisilta" "vanhalta kerrokselta", "jota muutos ei liikuta" ja "jolle puolueet ovat tarpeen", "teknisten asiantuntijoiden ryhmälle" [5]). Tätä kysymystä käsittelevien vasemmistolaisten teorioiden koko moninaisuus voidaan tiivistää neljään pääkohtaan. Ensinnäkin hyökkäykset työtätekevien luokkajärjestöjä vastaan, niiden roolin väheksyminen luokkataistelussa proletariaatin keksityn "saamattomuuden" perusteella; toiseksi itse työväenluokan sisäisen rakenteen vääristely tuotannollisella alalla ja työn luonteessa tapahtuneiden muutosten väärän tulkinnan tuloksena; kolmanneksi porvarillisen yhteiskunnan pääantagonismin — työläisten ja kapitalistien välisen ristiriidan — vaihtaminen "teknokraattien" ja "tuottajien" väliseen konfliktiin, koska yhteiskunta kehittyessään on muka muuttunut teknokraatti-

---

[2]) *"Manifeste du Parti socialiste unifié: Controler aujourd'hui pour décider demain"*, Paris, 1972 s. 55.

[3]) Ks. *"Rabotshij klass — glavnaja revolutsionnaja sila"*, Moskva, 1973, s. 166.

[4]) Ks. *"Mezhdunarodnoje soveshtshanije kommunititsheskih i rabotshih partij, Moskva, 5—17 ijunia 1969 g. Dokumenty i materialy"*. Moskva, 1969, s. 59.

[5]) L. Goldmann. *Revolution et bureaucratie.* — *"L'Homme et la societe"*, 1971, nro 21, s. 91.

seksi, ja lopuksi neljänneksi opiskelijoiden sekä insinöörien ja teknisten ynnä hallintotyöntekijöiden erään osan "vallankumouksellisen potentiaalin" määrätön korostaminen. He ovat muka syrjäyttäneet "konservatiivisen" proletariaatin "yhteiskunnallisen" liikkeen etujoukossa.

Opportunistit A. Tourainen johdolla korvaavat marxilaisen käsityksen valtiomonopolistisen kapitalismin luonteesta omilla kategorioillaan: kapitalistinen yhteiskunta vaihdetaan "ohjelmoitiin", jossa nostetaan ensi sijalle tiedot ja kyvyt ja hämärretään suhde tuotantovälineisiin; kapitalistien luokka muutetaan "teknokraateiksi" ja kapitalistinen riisto "vieraantumiseksi" talouden johdosta; työväenluokan tilalle porvariston päävastustajaksi tulee omituinen "uusien tuotantovoimien"-käsite, joka yhdistää mekaanisesti yhteiskunnan kaikki hallintoon osallistumattomat sosiaaliryhmät, ja luokkataistelun tilalle tulee "operaattori-kuluttajien" taistelu "teknokraattien" kanssa [6]; luokkatietoisuus vaihtuu "uudeksi" "päätöksentekokeskuksista" vieraantuneeksi tietoisuudeksi ja yhteiskunnan "kokonaisuuden tietoisuudeksi". "Työväenluokka ohjelmoidussa yhteiskunnassa ei ole enää etuoikeutettu voima", — julistavat revisionistit perustellen teoriaansa sillä, että kapitalismi, jota vastaan työväenluokan esiintymiset ovat kohdistuneet, ei ole enää yhteiskunnan taloudellisen järjestelmän ja vastaavasti myöskään yhteiskunnallisten ristiriitojen perusta [7]. "Uudessa yhteiskunnassa työn ja pääoman antagonistinen ristiriita korvataan toisen tyyppisellä ja sisältöisellä "luokka"taistelulla: insinöörien ja teknisten työntekijöiden, opiskelijoiden ja "uuden työväenluokan" joidenkin elementtien taistelulla nykyään yhteiskuntaa muka hallitsevan teknokraattisen järjestelmän kanssa.

Tällaisen opportunistien suorittaman joidenkin marxismi-leninismin tärkeimpien periaatteiden vääristelyjen seurausta ovat hyökkäykset työtätekevien ammattijärjestöjä vastaan. A. Touraine, jonka työt olivat alkuna kokonaiselle opportunististen ammattiyhdistysteorioiden "koulukunnalle", asettaa vastakkain luokkakantaisen, riistojärjestelmän vastaiseen taisteluun suuntautuneen ammattiyhdistysliikkeen ja "uuden" tyyppiset ammattiliitot, joiden päämääränä on osallistuminen hallintoon.

Ammattiliitot, jotka eivät tunnusta rakenteellisia reformeja tuotannon alueella riittäviksi, vaan vaativat pääoman vallan kumoamista riiston hävittämisen takaamiseksi, kirjoittaa esimerkiksi Erbes-Seguin, "eivät voi yrittää muuttaa tuotantolaitoksen sisäistä rakennetta", vaan "ovat pakotet-

---

[6]) Taistelua käydään "ei kapitalismia, vaan ennen kaikkea teknokratiaa vastaan", — väittää esim. Touraine. Ks. A. Touraine. *Le mouvement de mai au le Communisme utopique.* Paris, 1968, s. 15.

[7]) Ks. A. Touraine. *La societe post-industrielle.* Paris, 1969, s. 25.

tuja toimimaan puolustussuunnalla" [8]).

60-luvun alussa marxilaisuuden "vasemmistolaisten" uudistajien ryhmä, joka käsitteli tieteellisteknisen kumouksen kehitystä vain teollisuuden "etummaisten" alojen ilmestymisen kannalta, esitti syvästi taantumuksellisen teesin auto-, metalli- ja tekstiiliym. teollisuuden teollisuusproletariaatin valtavan joukon "konservatiivisuudesta" ja "epävallankumouksellisuudesta". Tämän teorian, jonka huomattavin edustaja oli S. Mallet, perustana on luokka- ja ammatillisten erojen virheellinen sekoittaminen ja ruumiillisen ja henkisen työn tekijöiden väärä vastakkainasettaminen. Kuten neuvostoliittolaiset tutkijat ovat huomauttaneet [9]), kapitalistisen yhteiskunnan antagonistisen perusristiriidan tällainen korvaaminen "teknologisilla tekijöillä" ei ole muuta kuin vulgäärisen "tieteellisteknisen determinismin ilmentymä, joka on eräs tapa antautua tuotantovoimien kehityksen luonnonvoimaisuuden edessä. Jotkut ammatilliset erot työväenluokan sisällä opportunistit muuttavat "luokka"eroiksi laajentaessaan eri alojen teknologiset ominaisuudet näiden alojen työntekijöiden vallankumouksellisen kypsyyden astetta määrääviksi [10]).

"Uuden työväenluokan" kokoomus on opportunisteilla epäyhtenäinen ja vaihteleva; usein siihen jää työläisistä vain nimitys [11]). Jos S. Mallet jättääkin siihen vielä joitakin proletaarisia kerroksia, niin revisionistit — edustajanaan Touraine — sulattavat ne virkamiesten, tieteellisten ja teknisen sivistyneistön ja opiskelijoiden joukkoon [12]).

Siitä tosiasiasta, että perinteellisten alojen työläiset ovat aineellisesti vaikeammassa asemassa, opportunistit tekevät johtopäätöksen, että kaikki heidän ponnistuksensa ja aikeensa ovat muka suuntautuneet vain elintason kohottamiseen ja työolojen parantamiseen. "Uusi" luokka, jonka palkat ovat paljon korkeammat, voi puolestaan olla muka kiinnittämättä huomiota näihin "pikku- ja ei-periaatteellisiin" kysymyksiin ja siirtyä kokonaan työn järjestelyn ja hallinnon valvonnan ongelmiin.

"Uuden työväenluokan" puolestapuhujat esittävät teesin työtätekevien "määrällisten" ja "laa-

---

[8]) S. Erbés-Seguin. *Democratie dans syndicats.* Paris-La Haye, 1971, s. 121—122.

[9]) Ks. *"Rabotshij klass — glavnaja revolutsionnaja sila"*, Moskva, 1973, s. 185; G. Diligenski. *Nautshno-tehnitsheskaja revolutsija i sotsialnoe razvitie rabotshego klassa. "ME i MO"*, 1973, N:o 7, s. 44; A. Tshernjaev. *Postojanno rastushtshij klass, klass-gegemon. "Kommunist"*, 1972. N:o 11, s. 104.

[10]) S. Mallet. *Le nouvelle classe ouvrière.* Paris, 1969, s. 24.

[11]) Kuten tunnettu ranskalainen sosiologi Reyno on sattuvasti huomauttanut: "Uusi työväenluokka ei ole luokka eikä se ole työväen; kaikki, mitä jää jäljelle on se, että se on uusi". *"Revue francaise de sociologie"*, oct.-dec., 1962, s. 462—463.

[12]) Ks. A. Touraine. *La société post-industrielle.* Ed. main. teos s. 27, 94—95.

dullisten" vaatimusten erottamisesta lakkotaistelun aikana irrottaen taloudelliset vaatimukset mielivaltaisesti poliittisista. Yrittäessään kumota esimerkiksi Ranskan Kommunistisen Puolueen näkökannan, jossa todetaan, että tilanne maassa valtiomonopolistisen kapitalismin kriisin oloissa johtaa työtätekevien etujensa puolustamiseksi käymien lukuisten kamppailujen nopeaan politisoitumiseen, mistä on todisteena viime vuosien lakkotaistelujen sisältö, opportunistit asettavat nämä vaatimukset keinotekoisesti vastakkain ilmoittamalla, että toiset ovat ominaisia vain "perinteelliselle vanhalle" proletariaatille ja toiset "uudelle".

Eräiden tutkijoiden suorittama analyysi osoittaa, että poliittiset ja taloudelliset vaatimukset ovat erottamattomasti yhteensulautuneita työtätekevien taistelussa, ja jokainen yritys asettaa ne vastakkain on keinotekoinen eikä ota huomioon kaikkia sosiaalisia ja poliittisia tekijöitä [13]).

"Uuden" luokan ideologien lähestymistapa luokkien taistelun sisältöön ja päämääriin, joitten mukaan se ei suuntaudu yksityisomistuksen hävittämiseen, vaan ainoastaan "teknokraattisen taloushallinnon kaavaa" ja "teollisuuden hierarkista statusta" vastaan, ei voinut olla vaikuttamatta heidän arvioonsa yleensä työväenliikkeen ja erityisesti ammattiyhdistysliikkeen nykytilasta ja tulevaisuudesta. Rajoittaessaan työväestön esiintymiset tehdaslaitoksen puitteisiin he sulkevat tämän taistelun asevarastosta pois ensiksikin suuret valtakunnalliset toimenpiteet ja toiseksi tietoiset vallankumoukselliset esiintymiset yhdessä kommunistisen puolueen kanssa ja sen johdolla. Tämän tuloksena mahtavat, kansallisessa mitassa järjestäytyneet ammattijärjestöt, jotka eivät yhdistä vain talouden eri aloja, vaan myös eri yhteiskuntakerrosten työtätekeviä, asetetaan vastakkain hengeltään korporatiivisten "tehdaslaitosten ammattiliittojen" kanssa, joissa vieläpä tämän teorian kannattajien tunnustuksen mukaan voi havaita "ammattikuntasyndikalismin" kielteisiä piirteitä [14]). S. Mallet toteaa tyytyväisenä: "Ranskan työväenluokan sisäinen kehitys, joka ei lähestulkoonkaan ole viemässä ammattiyhdistysliikkeen yhdistymiseen, voisi edistää kahden ammattiyhdistysliikkeen luomista. Ne olisivat erilaisia niiden organisaatiomuotojen ja päämäärien suhteen: taloudellisia vaatimuksia esittävä ammattiyhdistysliike ja hallinnon ammattiyhdistysliike [15]).

Kommunistien ja edistyksellisen ammattiliittokeskuksen CGT:n työväenliikkeen yhtenäisyyden ja työtätekevien kaikkien kerrosten ja osastojen monopolien vastaisessa liikkeessä yhdistämisen puolesta käymää taistelua vastaan asetetaan täten erottelun strategia, joka objektiivisesti ottaen hyödyttää porvaristoa. Näin ollen eräät

[13]) Ks. *"La Nouvelle critique"*, 1973, N:o 67, s. 11—17.
[14]) S. Mallet. Ed. main. teos, s. 199—200.
[15]) Sama, s. 238.

"antagonismeihin" saakka paisutetut laadulliset erot proletariaatin keskuudessa määräävät selvästi marxilaisen ja oportunistisen linjan rajan ammattiyhdistysliikkeessä.

"Uuden työväenluokan" ideologien esittämät ammattiyhdistysorganisaation "edistyksellisemmät" muodot osoittautuvat todellisuudessa yksinkertaisesti saarnailuksi ja vastakohdaksi tietoiselle proletaariselle kurinalaisuudelle, joka "vasemmistolaisten" vakaumusten mukaisesti on jo aikansa elänyttä eikä vastaa työtätekevien laadullisesti uusia vaatimuksia. Ammattiyhdistysten historiallisesti hyväksikoettuja taistelumenetelmiä halveksitaan "ikivanhoina" ja todellisuutta vastaamattomina. Niiden tilalle täytyy tulla erilaisten "villien" lakkojen ja uhkarohkeiden esiintymisten, joissa muka tulevat ilmi ammattiyhdistysten rivijäsenten "konservatiivisen johdon" yleensä lannistamat terveet yhteiskunnalliset vaistot ja todelliset pyrkimykset.

Opportunistien esittämät ammattiyhdistysliikkeen "uudet" tehtävät ovat historian jo kumoamia itsehallinnon "anarkosyndikalistisia iskulauseita uudessa asussa, jotka eivät voi toteutua tuotantovälineiden ja poliittisen vallan säilyessä suurkapitalistien käsissä. "Työläisvalvonta" tai "työläisvalta", jotka tehdaslaitoksella saavutetun "kaksoisvallan" kautta muuttuvat "kaksoisvallaksi" yhteiskunnan taloudellisten ja poliittisten rakenteiden hallitsemisessa, ovat opportunistien mielestä "uusiin" ammattiliittoihin järjestäytyneen "uuden työväenluokan" toiminnan peruspäämäärä [16]).

Työväenliikkeelle tuottavat paljon haittaa myös opportunistiset "itsehallinnon sosialismin" aatteet, jotka asetetaan tieteellistä sosialismia vastaan. "Itsehallinto", josta on tullut peruskohta Ranskan CGDT:n reformistisessa opissa, jonka avulla tämä konfederaatio esiintyy vasemmistovoimien ja kommunistien liittoa vastaan, käsitetään tehdaslaitosten vaistonvaraisena hallitsemisena, joka johtaa vääjäämättömästi työväenjärjestöjen eristämiseen ja proletariaatin hajaantumiseen pieniin ammatillisiin kategorioihin, jotka eivät kykene vastustamaan mahtavaa porvarillista valtiota. Tämän opportunistisen teesin vastapainoksi Ranskan Kommunistinen Puolue ja Ranskan CGT esittävät todellisen poliittisen ja taloudellisen demokratian saavuttamisen ohjelman, joka vapauttaa työtätevät riistosta. G. Marchais sanoi tälle ongelmalle omistetussa tieteellisessä konferenssissa: "Kommunisteille ovat demokraattinen hallinto ja työtätekevien poliittinen valta, suurten tuotanto- ja vaihtovälineiden yhteiskunnallinen omistus sekä demokraattinen suunnitelmallisuus kansallisessa mitassa erottamattomia [17]).

Yrittäessään heikentää kommu-

---

[16]) S. Mallet. *Le pouvoir ouvrier, bureaucratie ou democratie ouvriere.* Paris, 1971, s. 137—138.

[17]) *"Economie et politique"*, 1973, N:o 229, s. 13.

nistisen puolueen kasvavaa vaikutusta ammattiyhdistysliikkeessä Mallet'n edustamat ideologit yhdessä muiden opportunistien enemmistön kanssa esiintyvät ammattiliittojen täydellisen aatteellisen itsehallinnon puolesta sillä "perusteella", että puolue on vieras työväenluokalle, joka kykenee muka itse ilman puolueen johtamista ja vallankumouksellista teoriaa toteuttamaan yhteiskunnan sosiaalisen uudistamisen.

Yhdessä ammattiyhdistysliikkeen hajoittamisyritysten ja kommunistisen puolueen vastaisten pyrkimysten kanssa opportunistit suuntaavat valtavasti voimavaroja olemassaolevien ammattiliittojen heikentämiseen ja niiden järjestörakenteen korvaamiseen koko tuotantolaitoksen henkilökunnan "vapaalla keskustelulla", mikä toisi mukanaan anarkian kasvun ja revisionistisen aatteiden väistämättömän leviämisen työläisten keskuuteen. "Ammattiyhdistysliikkeen muuntaminen on ensimmäinen vallankumouksellisten tehtävistä työväenliikkeen sisällä" — julistaa Mallet, joka kutsuu "vallankumouksellisiksi" Yhtyneen Sosialistipuolueen — Ranskan työväenliikkeen piirissä toimivan pikkuporvarillisen "vasemmistolaisuuden" asiamiehen — edustajia [18]). "Muuntaminen" edellyttää ennenkaikkea ammattijärjestön romuttamista "byrokratian poistamisen" varjolla ja kieltäytymistä neuvottelujen käymisestä työnantajien ja hallituksen kanssa, siis työtätekevien aineellisten etujen puolustamisesta pääoman hyökkäyksen edessä.

"Uuden työväenluokan" ideologit. jotka kamppailevat ammattiyhdistysliikkeen järjestöllisen yhtenäisyyden ja keskitetyn johdon kieltämisen puolesta ja pyrkivät hajoittamaan sen pieniin anarkistisiin ryhmiin, osoittautuvat itse asiassa proletariaatin vihollisiksi. Yhtenäisten täsmällisten tehtävien, yleisen koordinaation ja strategian puuttuminen taistelusta saattaa johtaa siihen, että jokainen perusjärjestö alkaisi taistella omien porporatiivisten etujensa puolesta tuottaen korjaamatonta vahinkoa ammattiliittojen yhteiselle taistelulle kapitalistista järjestelmää vastaan kokonaisuudessaan. Murskaamansa ammattiyhdistysliikkeen raunioille opportunistit ehdottavat rakennettavaksi "uuden" luokan "autonomisen" ammattiliittojärjestelmän.

Esimerkiksi ranskalaiset uustrotskilaiset, jotka ovat yrittäneet vallankumouksellisen marxilaisuuden täydellistä revisioimista, ovat ottaneet päämaalitaulukseen teorian sosialistisesta vallankumouksesta. Kieltäen sosialistisen vallankumouksen mahdollisuuden nykyoloissa he selitävät teesiään marxilaisuuteen virheellisesti kirjaamallaan vakaumuksella, että muka ainoastaan työtätekevien kurjuus ja taloudellisen tilan jatkuva huonontuminen luovat työväenluokan vallankumouksellisen potentiaalin [19]).

---

[18]) Sama, s. 170.

[19]) A. Gorz. *Le socialisme difficile.* Paris, 1967, s. 69, 74.

Kapitalistisen järjestelmän vallankumouksellista muuttamista koskeva marxilainen periaate korvataan ajatuksella porvarillisen yhteiskunan mahdollisuudesta "kasvaa" sosialistiseksi ratkaistaessa toisarvoisia taktisia tehtäviä ja saavutettaessa loputonta joukkoa "välitavoitteita". Pohdiskellessaan yhteiskuntahallinnon "hajakeskitystä", pääoman vallan osittaista rajoittamista ja kansanjoukkojen "vallan laajentamista" "demokratisoimalla" talouden hallinnon kapitalistista järjestelmää uustrotskilaiset tarkoituksellisesti sivuuttavat avainasemassa olevan kysymyksen tuotantovälineiden kapitalistisen omistuksen hävittämisestä ja valtiovallan valtaamisesta [20]).

Marxilais-leniniläisen teorian revisiointia esiintyy myös työväenluokan johtavan osuuden kieltämisessä. Työväenluokka on muka täysin "alistettu" porvariston valtaan, joka vähitellen pakottaa työväenluokan hyväksymään ratkaisunsa porvariston täten vahvistaessa mahtiaan [21]). Syyllisyyden keksimästään proletariaatin "passiivisuudesta" he asettavat kommunistien ja edistyksellisten ammattiliittojen niskoille, joiden etujoukkoja organisoiva osuus luokkataistelussa yksinkertaisesti kielletään. Uustrotskilaiset, jotka ovat tehneet antikommunismista pääaseen taistelussa marxilaisuutta vastaan, julistavat: "Ranskan Kommunistinen Puolue ei kykene täyttämään tehtäväänsä vallankumouksellisena puolueena [22]).

Opportunistit suorittavat kommunistisen puolueen ja ammattiliittojen vastakkainasettelua kolmella perussuunnalla. He pyrkivät ennenkaikkea vakuuttamaan joukoille, että kommunistien taistelu koko yhteiskunnan mitassa "ei ole sitä" luokkataistelua, jota ammattiliitot saattaisivat käydä suorittaakseen johdonmukaisia osauudistuksia, jos ammattiliittoja "ravisteltaisiin" ja liikkeen päämäärät vaihdettaisiin. He julistavat: "Ammattiliittojen tulee laskeutua "yleensä" luokkien taistelun tasolta jokapäiväisen todellisuuden tasolle" [23]) eli kuten K. Marx, joka aikanaan taisteli tällaisia ajatuksia vastaan, sanoi, rajoittua "partisaanitaisteluun olemassaolevan järjestelmän seurauksia vastaan sen sijaan, että käytettäisiin järjestöllisiä voimia vipusimena työväenluokan lopullista vapauttamista varten, siis palkkatyöjärjestelmän lopullista hävittämistä varten" [24].)

Opportunistit kiistävät edelleen marxilaisen teorian puolueesta proletariaatin luokkatietoisuuden kasvattajana, joka muuttaa jouk-

---

[20]) Ks. A. Gorz. *Limites et potentialite du mouvement de mai. Les Temps modernes* 1968, N:o 266—267, s. 251—252.

[21]) Ks. A. Gorz. *Strategie ouvrière et neocapitalizme.* Paris, 1964, s. 11.

[22]) A. Gorz. *Limites et potentialites du mouvement de mai.* Les Temps modernes, 1968, N:o 266—267, s. 245.

[23]) A. Gorz. *Ni trade-unionistes, ni bolcheviks. Les Temps modernes,* 1969, N:o 279, s. 386—387.

[24]) K. Marx ja F. Engels. *Teokset,* osa 16, s. 155 (ven.).

kojen vaistonvaraisen suuttumuksen luokkataistelun johdonmukaiseksi teoriaksi, ja esittävät marxilaisten kauan kumoamaa ajatusta siitä, että työläisethän itse "spontaanisesti", ammattiliittojen helposti koordinoimien vaistonvaraisten esiintymisten kulussa, kehittävät itselleen luokkatietoisuuden. Tässä yhteydessä Gorz kirjoitti: "Ammattiliitot ovat huomattavasti suuremmassa määrin kuin puolue luokkatietoisuuden kehittymisen liikkeellepanijana ja lähteenä uuskapitalistisessa yhteiskunnassa" [25]).

Väheksymällä puoluetyön merkitystä opportunistit pyrkivät esittämään ammattijärjestöt "luokkatodellisuuden linnakkeena joukkoideologioiden ja niiden fiktioiden edessä" ja avaamaan niille tietä politiikan areenalla. Kommunistien taistelu monopoleja vastaan todella demokraattisten muutosten puolesta, jotka luovat olosuhteet vallan siirtämiselle työväenluokalle ja siirtymiselle sosialismin rakentamiseen, vaihdetaan täten sangen hämäriin vaatimuksiin "alistaa tuotanto kuluttajien inhimillisille tarpeille".

Ranskalaiset "vasemmistolaiset" vääristelevät tietoisesti proletariaatin vallankumouksellisen taistelun päämääriä ja työtätekevien lakkotaistelun tehtäviä, eivätkä kutsu esiintymään niinkään kapitalisteja vastaan.

Uustrotskilaisten ja muiden opportunistien viha työtätekevien todellisia luokkajärjestöjä kohtaan muuttaa heidät täten tosiasiassa porvariston apureiksi, "viidenneksi kolonnaksi" työväenliikkeen sisällä. Yrittäen murtaa edistyksellisten ammattiliittojen arvovallan joukkojen keskuudessa ja saattaa niiden toiminnan päämäärät huonoon valoon he propagoivat kovasti maolaista ajatusta ammattiliittojen "ravistelusta" ja niiden vaihtamisesta eräänlaiseen "joukkoluonteiseen vallankumoukselliseen etujoukkoon" ammattiyhdistysliikkeen "demokratisoimiseksi". Näiden tunnusten todellinen tausta tulee äärimmäisen selvästi ilmi uustrotskilaisten aatteellisen johtajan A. Gorzin lausunnosta. Hän kirjoitti, että "kulttuurivallankumouksen tarkoituksena on voimistaa konfliktia ammattijärjestön ja työläisjoukkojen välillä" [26]).

Opportunismin eri lajeille, jotka esiintyvät milloin "uuden työväenluokan" lipun alla, milloin "ohjelmoidun yhteiskunnan" ja sen "uuden" luokkataistelun lipun alla, milloin uustrotskilaisuuden ja maolaisuuden lähtökohdista, ja jotka usein taistelevat keskenään harvalukuisista kannattajista, on yhteistä yksi asia: leppymätön vihamielisyys marxismi-leninismiä kohtaan, sen tieteellisten periaatteiden revisiointi ja keskeytymättömät hyökkäykset työtätekevien luokkajärjestöjä vastaan.

RABOTSHIJ KLASS I SOVREMENNYI MIR
N:o 3, 1975

---

[25]) A. Gorz. *Strategie ouvriere et neocapitalizme.* Paris, 1964, s. 17.

[26]) A. Gorz. *Ni trade-unioniste, ni bolcheviks,* s. 388, 389.

TOISTUVASTI ILMESTYVÄ
JOUKKOJULKAISU

NEUVOSTOLIITTO vastauksia suomalaisten kysymyksiin

Neuvostoliittolaiset asiantuntijat vastaavat tässä 504-sivuisessa teoksessa suomalaisten kysymyksiin. Kirjassa on ajankohtaista tietoa eri aloilta naapurimaastamme. Se on jokaisen käteen sopiva hakuteos.

Neuvostoliitto-kirjan ovat kustantaneet Suomi-Neuvostoliitto-Seura ja APN. Sen hinta on 10,—/kpl ja Suomi-Neuvostoliitto-Seuran jäsenille se maksaa 8,—/kpl.

Neuvostoliitto-kirjaa saa Suomi-Neuvostoliitto-Seurasta ja sen piiritoimistoista. Sen voi tilata myös alla olevalla kupongilla.

Suomi-Neuvostoliitto-Seura
Siltasaarenkatu 12 A, 00530 Helsinki 53
Tilaan postiennakolla ..... kappaletta Neuvostoliitto-kirjaa hintaan 10,— mk/kpl / 8,— mk/kpl + postikulut.

Nimi .....

Lähiosoite .....

Postitoimipaikka .....

UUTISTOIMISTO NOVOSTI, LÖNNROTINKATU 25 A, 00180 Helsinki 18. Puhelin 64 48 16. Postisiirtotili 61707 Tilaushinta: koko vuosi 12 mk, puoli vuotta 6 mk, kuukausi 1,50 mk. Tilaushinnasta myönnetään 50 % alennus, jos tilauksia samaan osoitteeseen on vähintään 10 kappaletta.